

HOE DE ENGEL TOT MIJ KWAM EN ZIJN OPDRACHT

 En de broeders zijn waarschijnlijk...Ik zie hier verschillende bandrecorders, en ze zullen dit opnemen, natuurlijk. Wanneer u maar wilt weten wat de Heilige Geest precies tot u zei, ga naar de broeders hier die deze bandrecorders hebben: zij kunnen die terugspoelen; u kunt precies uw geval krijgen. En let op en zie of het niet helemaal precies gebeurt op de wijze dat het werd gesproken, ziet u. Wanneer u het hoort uitspreken “ZO SPREEKT DE HERE: ‘Een bepaald iets, of *dit* is op *deze* wijze,” of, ga het gewoon na en zie of dat juist is of niet. Ziet u? Het is altijd op die wijze.

² Nu, even als een kleine achtergrond...En ik ben gewoon aardig blij vanavond dat er maar een paar van ons hier zijn. Wij zijn gewoon mensen die hier thuis zijn, nietwaar? Wij zijn niet...geen van ons zijn vreemdelingen. We hoeven niet...Ik kan gewoon mijn Kentucky-grammatica gebruiken en me nu helemaal thuis voelen, want we—we zijn gewoon...En ik geef nu niet af op Kentucky, als er hier iemand is uit Kentucky. Is er hier iemand uit Kentucky? Steek uw hand op. Zeg! Ik zou me helemaal thuis moeten voelen, nietwaar? Dat is erg fijn.

³ Mijn moeder runde vroeger een pension. En ik ging daar op een dag heen om te zien...Er was een grote groep mannen die daar logeerden, en de grote, lange tafel die gedekt was. En ik zei: “Hoevelen hier komen uit Kentucky, sta op.” Iedereen stond op. En ik ging die avond naar de kerk, mijn kerk, en ik zei: “Hoevelen hier uit Kentucky?” Iedereen stond op. Dus ik zei: “Wel, dat is erg goed.” De zendelingen hebben een goed werk gedaan, dus we zijn er zo dankbaar voor.

⁴ Nu, in het boek der Romeinen, het 11e hoofdstuk, en het 28e vers. Luister nu aandachtig naar het lezen van de Schrift.

Ten aanzien van het Evangelie: zij zijn vijanden om uwentwil; maar aangaande de verkiezing zijn zij geliefden van de...om der vaderen wil.

Want de gaven en roepingen van God zijn onberouwelijk.

⁵ Zullen we bidden. Here, help ons vanavond nu als we dit eerbiedig naderen, met heel ons hart, in oprechtheid, alleen tot Uw eer worden deze dingen gezegd. En help mij, Here, en leg alleen in mijn gedachten gewoon de dingen die gezegd behoorden te worden en hoeveel te zeggen. Stop mij wanneer het Uw tijd is. Ik vraag dat ieder hart deze dingen zal ontvangen ten behoeve

van de zieken en behoeftigen in dit gehoor. Want ik vraag het in Jezus Christus' Naam. Amen.

⁶ Nu, ik wil dit onderwerp benaderen terwijl we maar klein zijn. En—en ik zal proberen u niet te lang op te houden— ik zal mijn horloge hier neerleggen en mijn best nu proberen te doen om u goed op tijd te laten gaan zodat u morgenavond terug kunt zijn. Nu, wees in gebed. Ik geloof niet dat de jongen zelfs kaarten uitgaf. Ik heb hem nooit gevraagd of hij. . . En als ze het niet deden of als ze het nu wel of niet deden, dat maakt niet uit. We hebben hier hoe dan ook kaarten als we sommigen moeten oproepen. Dus, zo niet, wel, we zullen gewoon zien wat de Heilige Geest zegt.

⁷ Nu, als u aandachtig wilt luisteren. . . Nu, dit mag. . . omdat ik. . . het maar een paar van ons hier zijn, is het een goed moment om dit te zeggen, want het—het gaat over mijn eigen persoonlijk wezen. En dat is de reden dat ik deze Schriftplaats vanavond las, zodat u mag zien dat gaven en roepingen niet iets zijn dat iemand kan verdienen.

⁸ Paulus die hier sprak, zei: “De Joden, volgens het Evangelie, waren verblind, en weg van God, dat, ter wille van ons.” Maar, het vers vlak daarvoor zei: “Geheel Israël zal gered worden.” Geheel Israël zal gered worden. Overeenkomstig de verkiezing heeft God de Vader hen liefgehad, en heeft hen verblind zodat wij heidenen een plaats mogen hebben, nu, van bekering, zodat, door Abraham, zijn Zaden heel de wereld konden zegenen overeenkomstig Zijn Woord. Ziet u hoe de soevereiniteit van God is? Zijn Woord móet gewoon zijn. Hij kan gewoon niks anders zijn. En nu: wij, door. . . God heeft ons verkozen; Hij heeft de Jood verkozen; en Hij is. . .

⁹ Al deze dingen is Gods voorkennis. Toen Hij van ze sprak, wat er zou zijn, wist Hij het tevoren. Nu, God, teneinde God te zijn, moest Hij bij het begin het einde weten of was Hij niet de oneindige God. God wil niet dat wie ook om zou komen. Zeker niet! Hij wil niet dat er iemand omkomt. Maar, bij het begin van het begin der dagen, de—de wereld, wist God precies wie gered zou worden en wie niet gered zou worden. Hij wilde niet dat de mensen verloren zouden zijn: “Het is niet Zijn wil dat er iemand ook verloren zou zijn, maar het is Zijn wil om ieder te redden,” maar Hij wist vanaf het begin wie het wel en wie het niet zouden zijn. Dat is de reden dat Hij kon voorzeggen: “*Dit* ding zal gebeuren. *Dat* ding zal gebeuren,” of: “*Dit* zal *dat* zijn. *Deze* persoon zal *zo* zijn.” Ziet u?

¹⁰ Hij kon het tevoren weten omdat Hij oneindig is. Als u weet wat het betekent, dat is gewoon, “er is niets dat Hij niet weet.” Ziet u, Hij weet. Wel, er is niets van voor er tijd was en nadat er geen tijd meer is, zie, Hij weet nog steeds alles. Alles is in Zijn gedachten. En dan, zoals Paulus zei, in Romeinen het 8e en 9e

hoofdstuk: “Waarom vindt Hij dan nog steeds schuld?” Dus wij zien dat, maar God. . .

¹¹ Zoals het prediken van het Evangelie. Iemand zei: “Broeder Branham, geloof u dat?”

Ik zei: “Kijk.”

Zei: “U moet Calvinist zijn.”

Ik zei: “Ik ben Calvinist zolang Calvinisme in de Bijbel staat.”

¹² Nu, er is een tak aan de Boom die het Calvinisme is; maar er zitten ook meer takken aan de Boom. Een boom heeft meer dan één tak. Wilde hij het gewoon daar laten uitlopen in Eeuwige Zekerheid en na een poosje gaat u verder af in Universalisme en valt u daar ergens van af; er is geen eind aan. Maar wanneer u aan het einde komt van Calvinisme, kom weer terug omhoog en start met Arminianisme. Ziet u, er is nóg een tak aan de Boom en nóg een tak aan de Boom; blijf gewoon doorgaan. De hele zaak samen maakt de Boom. Dus ik geloof in—in het. . . in Calvinisme zolang het in de Schrift blijft.

¹³ En ik geloof dat God het wist, vóór de grondlegging van de wereld, Zijn Gemeente koos in Christus, en Christus slachtte vóór de grondlegging van de wereld. De Schrift zei het: “Hij was het Lam van God, geslacht vanaf de grondlegging van de wereld.” Ziet u? En Jezus zei dat Hij ons kende, vóór de grondlegging van de wereld. Paulus zei dat “Hij—Hij ons kende en ons voorbestemde tot de aanneming van de kinderen door Jezus Christus vóór de wereld ooit werd gevormd.” Dat is God. Dat is onze Vader. Ziet u?

¹⁴ Dus maak u geen zorgen, de raderen draaien precies goed; alles komt precies op tijd. Het enige is: kom in de draai. En u, dat is de—dat is het goede deel eraan, dan weet u hoe te werken, wanneer u in de draai komt.

¹⁵ Nu, let nu op: “De gaven en roepingen, die onberouwelijk zijn,” dat is de enige manier waarop ik—dat ik mijn roeping in de Here Schriftuurlijk zou kunnen plaatsen. En vertrouwend dat ik vanavond bij vrienden ben die dit zekerlijk zullen begrijpen en niet denken dat het persoonlijk is, maar dat u een begrip zou mogen hebben, en weten precies wat de—wat de Here heeft gezegd dat Hij zou doen, en iets in beweging vinden en er dan in volgen.

¹⁶ Nu, in het begin, het eerste dat ik me ooit kan herinneren is een visioen. Het eerste dat ik me kan herinneren is een visioen, dat de Here mij gaf. En dat was vele, vele jaren geleden; ik was een hele kleine jongen. En ik had een steen in mijn hand.

¹⁷ Nu, neemt u mij niet kwalijk; ik kan me het herinneren toen ik een lange jurk droeg. Ik weet niet of u, (iemand van u allen) oud genoeg is om zich te herinneren toen kleine jongens lange jurken droegen. Hoevelen hier herinneren het zich toen kinderen (ja)

lange jurken droegen? Wel, ik kan me herinneren, in mijn kleine oude hut daar waar we woonden, dat ik over de vloer kroop. En het was iemand, ik weet niet wie het was, die binnenkwam. En mama had een klein—klein blauw lintje in mijn jurk verwerkt. En ik was nog maar nauwelijks in staat om te lopen. Maar ik kroop toen en ik stak mijn vinger in de sneeuw op hun voeten en at de sneeuw van zijn voet af, toen hij naast de open haard stond om warm te worden. Ik herinner me dat mijn moeder me omhoog trok daarvoor.

¹⁸ En dan het volgende dat ik me herinner, moet ongeveer twee jaar later zijn geweest: ik had een kleine steen. En dat zou mij ongeveer drie jaar oud laten zijn, en mijn broertje zou toen ongeveer nog net geen twee jaar oud zijn geweest. En dus, wij waren buiten achter op het erf waar er maar een oud houthakerf was, waar ze het hout naartoe brachten en het hout hakten. Hoevelen herinneren zich dié dagen, toen je vroeger het hout het achterterf optrok en het hakte? Waarom heb ik zelfs vanavond een stropdas om gedaan? Ik—ik ben helemaal thuis.

¹⁹ Toen, toen ze . . . Daarbuiten op de oude kapplaats was er een klein beekje dat er daar liep dat van de bron kwam. Hadden een oude schepnap daar bij de bron waar we ons water schepten en het in de oude emmer deden, oude cederen emmer, en het meenamen.

²⁰ Ik herinner me de laatste keer dat ik mijn kleine, oude grootmoeder zag, voordat ze stierf—ze was honderdtien jaar oud. En toen zij stierf—ik nam haar op in mijn armen en hield haar zo vast, net voordat ze stierf. Ze sloeg haar armen om me heen en zei: “God zegene je ziel, lieverd, nu en voor immer,” toen ze stierf.

²¹ En ik denk niet dat de vrouw ooit een—een paar eigen schoenen bezat, in haar leven. En ik herinner me dat ik naar haar keek, en zelfs toen ik een jongeman was en heen ging om ze te bezoeken: elke ochtend stond ze op, barvoets, en liep door die sneeuw naar de bron, haalde een emmer water en kwam terug, haar voeten daar zo in. Dus het doet u geen kwaad; ze leefde tot ze honderdtien jaar oud was. Dus (ja meneer) zij was ook zeer, zeer gehard.

²² Dus dan herinner ik me dat ze me zou gaan vertellen over mijn vaders knickers waar hij mee speelde toen hij een jongen was. “En dat arme, oude mensje,” dacht ik, “hoe gaat ze boven op die vliering komen?” Een kleine, oude tweekamer hut en er was een vliering daarboven. En ze hadden twee jonge boompjes omgehakt en een ladder van gemaakt om naar boven te gaan. Wel, ik zei . . .

²³ Welnu, ze zei: “Nu, na het eten zal ik je vertellen, zal ik je je—je vaders knickers laten zien.”

En ik zei: “Goed.”

24 Dus ze zou ze aan me laten zien, in een koffer boven waar ze haar spullen had weggeborgen, zoals de oude mensen doen. En ik dacht: “Hoe in vredesnaam zal dat arme oude mensje die ladder opgaan?” Dus ik kwam er en ik zei: “Oma,” ik zei: “wacht nu, lieverd; ik zal hier naar boven gaan en u helpen.”

25 Ze zei: “Ga opzij.” Daar ging ze die ladder op als een eekhoortje. Ze zei: “Wel, kom op!”

En ik zei: “Goed, oma.”

26 Ik dacht: “O, wel, als ik maar zo kan zijn, met nog zoveel kracht in mij met honderdtien jaar oud!”

27 Nu, dan herinner ik me dat ik bij deze kleine oude bron was, en ik had een steen en smet hem zo neer, in de modder, proberend m'n broertje te laten zien hoe sterk ik was. En er zat een vogel boven in de boom en hij was aan het tsjilpen en rondspringen, een klein oud roodborstje of zoiets. En het kleine roodborstje—ik dacht dat hij tegen mij sprak. En ik draaide me om en luisterde, en de vogel vloog weg, en een stem zei: “Je zult een groot deel van je leven doorbrengen vlakbij een stad genaamd New Albany.”

28 Dat is vijf kilometer van waar ik ben opgegroeid. Gingen ongeveer een jaar later naar de plaats toe, zonder een idee te hebben om ooit te gaan. . . New Albany. Door het leven heen, hoe dat die dingen. . .

29 Nu, kijk: mijn familie was niet religieus. Mijn vader en moeder gingen niet naar de kerk. Daarvoor waren ze Katholiek.

30 Mijn jonge neefje die hier ergens vanavond zit, neem ik aan; ik weet het niet. Hij is soldaat. Ik bid voor hem. Hij is zelf Katholiek, nog steeds Katholiek. En gisteravond, toen hij hier was en die dingen van God zag—hij stond daar vlak bij het podium. Hij zei, toen hij daar stond, en hij zei: “Ome Bill?” Hij is een lange tijd overzee geweest—zei: “Toen ik dat zag. . .” Zei: “Dat—dat gebeurt niet in de Katholieke kerk.” Hij zei: “Dat. . . Ik—ik geloof, ome Bill, dat u gelijk hebt,” zei hij.

31 En dus zei ik: “Lieverd, *ik* ben het niet die gelijk heeft; *Hij* is het die gelijk heeft. Ziet u, *Hij* die gelijk heeft.” En dus, hij zei, hij. . . Ik zei: “Nu, ik vraag je niet om iets ook maar te doen, Melvin, dan gewoon de Here Jezus Christus te dienen met heel je hart. Ga waar je maar wilt. Maar wees er zeker van dat in jouw hart dat Jezus Christus opnieuw geboren is, zie je, in jouw hart. Ga dan naar welke kerk je maar wilt, daarna.”

32 Nu, maar de mensen voor mij waren Katholiek. Mijn vader is Iers en mijn moeder was Iers. De enige onderbreking die er is in het Ierse bloed: mijn grootmoeder was een Cherokee-indiaanse. Mijn moeder is nagenoeg een halfbloed. En dus dan, ik. . . voor mij, is het mijn. . . onze generatie, na drie is het al weggeëbd. Maar dat is de enige inbreuk op het zuiver Iers te zijn, Harvey

en Branham was de naam. En dan daarvoor waren het Lyons, wat nog steeds Iers is. En dan, ze waren allemaal Katholiek. Maar ikzelf, wij hadden helemaal geen religieuze opleiding of onderricht, als kinderen.

³³ Maar die gaven, die visioenen: ik zag visioenen toentertijd net zoals ik ze nu zie, dat is waar, want gaven en roepingen zijn onberouwelijk. Het is de voorkennis van God—God die iets doet. Door het leven heen was ik bang om er iets over te zeggen.

³⁴ U hebt mijn verhaal gelezen in het kleine boekje genaamd: *Jesus Christus dezelfde, gisteren, vandaag en voor immer*. Ik denk dat het in enige van de boekjes staat, deze anderen. Klopt dat, Gene? Staat het hierin, het gewone—het gewone boek, in het—in het boek dat we nu hebben? Is het *Levensgeschiedenis*? Ik geloof van wel. Dan, toen, we hadden. . . Is dat niet vreselijk? Mijn eigen boeken en ik heb ze nooit zelf gelezen. Maar, iemand anders schrijft ze; dus dan is het gewoon iets dat ze in de samenkomst genomen hebben. Ik heb dat meegemaakt, dus ik zie uit naar iets anders altijd om te gebeuren. Dus dan, ze zijn prima, ik heb er delen nu hier en daar van gelezen, wanneer ik er de kans voor krijg.

³⁵ En nu, hoe dan ook, op de—als kleine jongen. . . u kent het visioen, hoe het tot mij sprak—ik was ongeveer zeven jaar oud—en zei: “Drink of rook niet of verontreinig je lichaam op generlei wijze, er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.” En u hebt dat horen vertellen in het boek. Wel, dat is waar. Alsmaar door bleef het gebeuren.

³⁶ Toen ik prediker werd, wel, toen—toen begon het werkelijk te gebeuren, de hele tijd.

³⁷ En ik heb op een avond de Here Jezus gezien. En ik zeg dit met toestemming, geloof ik, van de Heilige Geest. De Engel des Heren die komt is niet de Here Jezus. Het ziet er niet uit als Hem in hetzelfde visioen. Want in het visioen dat ik zag van de Here Jezus, was Hij een kleine Man. Hij was niet. . . Ik was buiten op het veld geweest, biddend voor mijn vader. En ik kwam terug naar binnen en ik ging naar het bed, en die avond keek ik naar hem en ik—ik zei: “O God, red hem!”

³⁸ Mijn moeder was al gered en ik had haar gedoopt. Toen dacht ik: “O, mijn pa drinkt zo.” En ik dacht: “Als ik hem er maar toe kon krijgen de Here Jezus aan te nemen!” En ik ging eruit, ging liggen op een klein oud bedje in de voorkamer, vlak bij de deur.

³⁹ En iets zei tegen mij: “Sta op.” En ik stond op, begon te lopen en ging terug het veld in, achter mij, een oud veld met lang gras.

⁴⁰ En daar, op nog geen drie meter afstand van mij, stond een Man; wit kleed aan, een kleine Man; had Zijn armen gevouwen op *deze* manier; een baard, wat kortachtig; haar tot op Zijn schouders; en Hij keek opzij van mij uit gezien, *zo*; vreedzaam-uitziende gestalte. Maar ik kon het niet begrijpen hoe, Zijn

voeten, de één net achter de ander. En de wind die waaide, Zijn mantel die bewoog, gras dat waaide.

41 Ik dacht: “Nu, wacht even.” Ik beet mezelf. Ik zei: “Nu, ik ben niet in slaap.” En ik trok er, trok een klein stukje van dat gras af, weet u, nam het zoals een tandenstoker erin. Ik deed het in mijn mond. Ik keek terug in de richting van het huis. Ik zei: “Nee, ik was daarbinnen aan het bidden voor pa, en iets zei hierheen te komen en hier staat deze Man.”

42 Ik dacht: “Dat lijkt op de Here Jezus.” Ik dacht: “Ik vraag me af of het zo is?” Hij keek precies, direct naar waar ons huis nu staat. Dus ik liep *deze* kant op om te zien of ik Hem kon zien. En ik kon de zijkant van Zijn gezicht zo zien. Maar Hij . . . Ik moest helemaal *deze* kant op om Hem te zien. En ik zei: “Ahem!” Liet Hem geen enkele beweging maken. En ik dacht: “Ik geloof dat ik Hem zal roepen.” En ik zei: “Jezus.” En toen Hij het deed, keek Hij *zo* om. Dat was alles wat ik me herinner; Hij strekte gewoon Zijn armen uit.

43 Er is geen kunstenaar in de wereld die Zijn beeld zou kunnen schilderen, de karaktertrekken van Zijn gelaat. Het beste wat ik ooit heb gezien is dat Hofmanns *Hoofd van Christus op drieëndertigjarige leeftijd*; ik heb het op al het literatuur en alles wat ik gebruik. Dat is omdat het er precies op lijkt; en dus, toen . . . of er aardig op lijkt, zo dicht als het maar kon zijn.

44 Hij zag eruit als een Man, die, als Hij zou spreken, de wereld tot een einde zou komen, en dan nog met zoveel liefde en vriendelijkheid dat je—je . . . ik viel gewoon voorover. En bij daglicht—ik vond mijzelf net bij het aanbreken van de dag, pyjamahemd kletsnat van tranen, toen ik tot mezelf kwam, teruglopend, door het veld met lang gras, naar huis.

45 Ik vertelde het aan een predikervriend van mij. Hij zei: “Billy, dat zal je gek laten worden.” Hij zei: “Dat is de duivel.” En zei: “Hou je niet bezig met zoiets dergelijks.” Ik was toen een Baptistenprediker.

46 Wel, ik ging naar een andere oude vriend van mij. Ik ging zitten en vertelde hem erover. En ik zei: “Broeder, wat denkt u daarover?”

47 Hij zei: “Wel, Billy, ik zal het je vertellen.” Hij zei: “Ik geloof dat als je zou proberen je leven te houden, gewoon prediken wat hier in de Bijbel staat, de genade van God enzovoort— ik zou niet achter het een of ander fantastisch iets, zoiets dergelijks, aan gaan.”

48 Ik zei: “Meneer, dat is niet mijn bedoeling om achter het een of ander fantastisch ding aan te gaan.” Ik zei: “Het enige wat ik probeer uit te vinden is wat dit is.”

49 Hij zei: “Billy, jaren geleden hadden ze die dingen in de gemeenten. Maar,” zei, “toen de apostelen ophielden, hielden die

dingen daarmee op.” En zei: “Nu, het enige dat we hebben dat . . . elke manier van die dingen te zien,” zei, “zijn het spiritisten, demonen.”

Ik zei: “O, broeder McKinney, meent u dat?”

Hij zei: “Ja meneer.”

Ik zei: “O God, heb genade met mij!”

⁵⁰ Ik zei: “Ik—ik . . . O, broeder McKinney, wilt u—wilt u samen met mij gaan bidden dat God het nooit met mij zal laten gebeuren? U weet dat ik Hem liefheb, en ik wil niet verkeerd zijn in deze dingen.” Ik zei: “Bid u met mij.”

⁵¹ Hij zei: “Dat zal ik, broeder Billy.” En dus hadden we gebed daarzo in—in de pastorie.

⁵² Ik vroeg het verschillende predikers. Hetzelfde zou er komen. Toen werd ik bang om ze te vragen omdat ze zouden denken dat ik een duivel was. Dus ik—ik wilde niet zo zijn. Ik wist in mijn hart dat er iets was gebeurd. Nu, dat was alles; er—er was iets in mijn hart dat was gebeurd. En ik wilde niet zo zijn, nooit.

⁵³ Dus later, wat jaren, hoorde ik op een dag in de Eerste Baptistenkerk waar ik lid was indertijd, hoorde ik iemand zeggen: “Zeg, je had erheen moeten gaan en die heilige rollers moeten horen gisteravond.”

⁵⁴ En ik dacht: “Heilige rollers?” En een vriend van mij, Walt Johnson, baszanger—en ik zei: “Wat was dat, broeder Walt?”

Hij zei: “Een groep van deze Pinkstermensen.”

Ik zei: “Wat?”

⁵⁵ Hij zei: “Pinkstermensen!” Zei: “Billy, als je dat ooit zou zien,” zei: “Ze rolden zo over de vloer en sprongen op en neer.” En zei: “Ze zeiden dat ze in een of andere onbekende tongen moesten brabbelen of ze—anders waren ze niet gered.”

En ik zei: “Waar is dat?”

⁵⁶ “O,” zei: “Een kleine tentsamenkomst daarginds aan de andere kant van Louisville.” Zei: “Kleurlingen natuurlijk.”

En ik zei: “Mm-hm.”

En hij zei: “Er zijn daar heel wat blanken.”

En ik zei: “Deden zij dat ook?”

Zei: “Ja, ja! Zij deden het ook.”

⁵⁷ En ik zei: “Dat is vreemd, dat de mensen verward raken in dat soort gedoe.” Ik zei: “Wel, ik geloof dat we die dingen gewoon moeten hebben.” Op een zondagmorgen—ik zal ik het nooit vergeten. Hij was een stukje droge sinaasappelschil aan het eten vanwege de spijsverteringsprobleem die hij had, en ik zie het net zo goed als was het gisteren. En ik dacht: “Brabbelen, op en neer springen—wat voor religies zullen ze vervolgens krijgen?” En dus ik—ik ging verder.

58 Later daarna ontmoette ik een oude man die hier misschien nu in de gemeente is, of hij was hier in de gemeente, met de naam John Ryan. En ik ontmoette hem op een plek. . . De oude man met een lange baard en haar, en hij is hier misschien. Ik dacht dat hij uit Benton Harbor kwam, hierboven, bij het Huis Davids.

59 En ze hadden een plek in Louisville. Ik probeerde die mensen te vinden—en ze noemden het de School der Profeten. Dus ik dacht dat ik erheen zou gaan om te zien wat dat was. Wel, ik zag niemand over de vloer rollen, maar ze hadden een paar vreemde leerstellingen. En daar is het waar ik deze oude man ontmoette; hij nodigde me uit om naar zijn huis te komen.

60 Ik ging erheen voor een vakantie. En ik was daar één dag en ik ging terug naar zijn huis en hij was vertrokken; en hij was ergens heen gegaan in Indianapolis. Zei: “De Here riep hem,” zijn vrouw.

Ik zei: “Bedoelt u dat u die man zo ervandoor liet gaan?”

61 Zij zei: “O, hij is Gods dienstknecht!” Het arme oudje stierf een paar weken geleden, hoorde ik. En zij was hem toegewijd. Tjonge, dat is het soort vrouw om te hebben! Dat is waar. Goed of fout, hij heeft hoe dan ook gelijk! Ik zei. . . Wel, ik wist dat ze. . .

62 Nu, hij. . . Broeder Ryan, bent u hier? Hij is hier niet. Hij was er onlangs, nietwaar, jongens?

63 Wel, ze leven gewoon met wat ze in handen krijgen, en hij had niks te eten in het huis. Dat is waar. En ik had wat vis gevangen bij een vijver, of een meer, in Michigan, en ik kwam er terug—en ik kwam terug bij het huis. En ze hadden niet eens varkensreuzel in huis, of vet, om de vis mee te bakken. En ik zei: “Heeft hij u achtergelaten zonder wat dan ook in huis?”

Zei: “O, maar hij is Gods dienstknecht, broeder Bill!” Zei: “Hij. . .”

64 En ik dacht: “Wel, zegen uw oude hart. Broeder, ik zal vlak naast je staan.” Dat is waar. “Als u uw man zozeer acht, ben ik bereid om me erbij aan te sluiten en naast u te staan daarvoor.” Dat is waar. We hebben meer van zulke vrouwen nodig vandaag, en meer mannen die op die manier over hun vrouw denken. Dat is waar. Het zou een beter Amerika zijn als mannen en vrouwen zich op die manier samenspannen. Goed of fout, blijf bij ze. Er zouden niet zoveel echtscheidingen zijn.

65 Dus we—we gingen naar. . . Dan ging ik verder. En op mijn weg naar huis, het was een vreemd iets, kwam ik langs Mishawaka. En ik zag kleine—kleine oude auto's nu die op straat stonden, die riepen. . . grote borden erop waarop stond: “Jezus Alleen.” Ik dacht: “Wat heeft. . . 'Jezus Alleen,' dat moet religieus zijn.” En ik ging hierheen en hier waren fietsen met “Jezus

Alleen” erop. Cadillacs, T-Ford modellen, alles—“Jezus Alleen” erop. Ik dacht: “Wel, vraag me af wat dat is?”

⁶⁶ Dus ik volgde het rond; kwam tot de ontdekking dat het een religieuze samenkomst was; vijftienhonderd tot tweeduizend mensen daar. En ik hoorde al dat geschreeuw daar en op en neer gesprong en gedoe. Ik dacht: “Zeg, hier is waar ik zal zien wat heilige rollers zijn.”

⁶⁷ Dus ik had mijn oude Ford, weet u, waarvan ik beweerde dat hij vijftig kilometer per uur haalde: vijftewintig *deze* kant op en vijftewintig op en neer *deze* kant op. Dus ik stuurde hem naar de ene kant—ik. . . toen ik een plaats vond om te parkeren, en liep terug door de straat. Liep naar binnen, keek rond, en iedereen stond die kon staan. Ik moest over hun hoofden heen kijken. En ze waren aan het gillen en springen en vallen en aan het tekeer gaan. Ik dacht: “Oei, oef, wat zijn dat me mensen!”

⁶⁸ Maar hoe langer ik daar stond, des te beter voelde ik mij. Ik dacht: “Dat schijnt aardig goed.” Ik dacht: “Er is niks verkeerd met die mensen. Zij zijn niet gek.” Ik kwam aan de praat met enigen van hen, dus ze—ze waren fijne mensen. Dus ik zei. . .

⁶⁹ Wel, nu, dat is dezelfde samenkomst waar ik naar buiten ging en er de hele nacht die nacht bleef, en de volgende dag ging ik naar binnen. En u hebt me dat horen vertellen in mijn levensgeschiedenis. Ik was op het podium met honderdvijftig of tweehonderd predikers, en misschien wel meer, en ze wilden dat iedereen even opstond om te zeggen waar ze vandaan kwamen. En ik zei: “Evangelist, William Branham, Jeffersonville,” ging zitten, “Baptist,” dus, ging zitten. Iedereen vertelde waar ze vandaan kwamen.

⁷⁰ Dus die volgende morgen toen ik daarbinnen kwam. . . Ik sliep in het veld die nacht de hele nacht, en perste mijn broek tussen de twee Ford stoelen, weet u, en ik—ik. . .oude kreukstof streepjesbroek aan, T-shirtje, weet u. Dus de volgende ochtend ging ik naar de samenkomst, mijn T-shirtje aan. Ik was gegaan. . .

⁷¹ Ik had maar drie dollar, en ik moest genoeg benzine kopen om op naar huis te gaan. En toen, ik—ik haalde me een paar broodjes, die al wat oud waren, weet u, maar ik was in orde. En ik ging naar een brandkraan, haalde me een glas water, weet u, en ze waren aardig lekker. Dus ik liet ze wat inweken en ontbeet.

⁷² Nu, ik kon met hen nu mee-eten, ze aten twee keer per dag. Maar ik kon niets in de collecte doen, dus wilde ik—wilde ik niet op hun zak teren.

⁷³ Dus toen was ik—de volgende, ik kwam daar die morgen binnen, ze zeiden. . . Ik moet gewoon dit gedeelte ervan vertellen. En dus kwam daar die ochtend binnen en ze zeiden: “We zijn op zoek naar William Branham, een jonge evangelist die gisteravond op het podium was, een Baptist.” Zeiden: “We

willen dat hij de boodschap vanmorgen brengt.” Ik zag dat het heel wat van me gevraagd was, die groep mensen, ik een Baptist. Dus ik dook gewoon wat onder in mijn stoel. Ik had een kreukstof streepjesbroek en een T-shirt aan, weet u, en wij droegen kerkelijke gewaden, dus . . . En ik zat zo onderuit in de stoel. Dus hij vroeg het twee of drie keer. En ik zat naast een kleurling-broeder.

⁷⁴ En de reden dat ze hun conventie in het noorden hadden, omdat er destijds rassenscheiding in het zuiden was. Dus ze konden het niet in het zuiden houden.

⁷⁵ Dus ik vroeg me af wat dit “Jezus Alleen” inhield. En ik dacht: “Zolang als het Jezus is, is het in orde. Dus het maakt geen verschil uit of het nu . . . hoe het is, gewoon zolang Hij het is.”

⁷⁶ Dus ik zat daar een poosje en lette op ze, en dus, zij riepen nog twee of drie keer meer. En deze kleurling-broeder keek naar mij, hij zei: “Kent u hem?” Ik—ik—ik . . . De ontknoping was daar. Ik kon niet liegen tegen de man; dat wilde ik niet.

Ik zei: “Kijk, broeder. Ja, ik ken hem.”

Hij zei: “Wel, ga hem halen.”

⁷⁷ Ik zei: “Wel, ik—ik zal het u vertellen, broeder,” ik zei: “Ik ben hem. Maar, ziet u,” zei ik, “kijk, ik . . . deze kreukelstof streepjesbroek.”

“Ga naar voren toe.”

⁷⁸ En ik zei: “Nee, ik kan daar niet naar voren gaan,” zei ik: “met deze broek aan, op deze wijze, dit kleine T-shirt.”

Zei: “Die mensen maakt het niet uit hoe je je kleedt.”

⁷⁹ En ik zei: “Wel, kijk, zeg er niets over. Hoort u?” Ik zei: “Kijk, ik heb dit kreukstof-broekje aan; ik wil daar niet naar voren gaan.”

Zei: “Weet er iemand waar William Branham zich bevindt?”

Hij zei: “Hier is ie! Hier is ie!”

⁸⁰ O, my! Mijn gezicht helemaal rood, weet u; en geen stropdas om, weet u; en dit kleine oude T-shirt, weet u, en kleine mouwtjes er zo aan. En ik liep daardoorheen naar voren, met oren als vuur. Ik was nog nooit in de buurt van een microfoon geweest.

⁸¹ En dus, ik begon daar vooraan te prediken— en ik nam een tekst, ik zal het nooit vergeten: “De rijke man sloeg zijn ogen op in de hel, en toen huilde hij.” Ik predik vaak drie kleine dingen zoals: “Kom, zie een man,” “Geloofd jij dit?” of “Toen huilde hij.” En ik bleef zeggen: “Er zijn geen bloemen, en toen huilde hij. Er zijn geen bidstonden; toen huilde hij. Er zijn geen kinderen; toen huilde hij. Geen liederen, en toen huilde hij.” Toen huilde ik.

⁸² Dus, nadat het allemaal voorbij was, wel, o, ze waren . . . allemaal om me heen, wilden dat ik een samenkomst voor ze

kwam houden. En ik dacht: “Zeg, misschien ben ik een heilige roller!” Ziet u? Dus ik dacht: “Misschien . . .” Zie, ze waren zulke fijne mensen.

⁸³ En ik liep daar naar buiten. Een man met een paar cowboylaarzen aan, en een grote cowboyhoed; ik zei: “Wie bent u?”

Hij zei: “Ik ben oudste *Zus en zo* uit Texas.”

Ik dacht: “Wel, dat leek . . .”

⁸⁴ Een andere kerel kwam aanlopen met zo’n kniebroekje aan, weet u, waar ze vroeger golf in speelden, en een van die kleine jersey sporttruien. Hij zei: “Ik ben eerwaarde *Zus en zo* uit Florida. Zou u willen komen voor het houden van . . .”

⁸⁵ Ik dacht: “Ik ben helemaal thuis, jongen, met deze streepjesbroek en T-shirt hier. Dat is dik in orde.”

⁸⁶ Dus, u hebt mijn levensgeschiedenis gehoord over die dingen, dus ik zal hier stoppen en u iets vertellen wat ik nooit eerder verteld heb. Ten eerste, wil ik u vragen. . . Ik was van plan om dat over te slaan. Ik heb het nog nooit eerder in het openbaar gezegd, in mijn leven. Als u me belooft dat u van me houdt en zult proberen net zoveel van me te houden nadat ik dit zeg, als ik het doe voordat ik het zeg, steek dan uw hand op. Goed. Dat is uw belofte; ik zal u eraan houden.

⁸⁷ Die avond toen ze in de samenkomst zaten—wanneer ze hun liederen zouden zingen, klaptten ze in hun handen. En dan zongen ze: “Ik . . .” Dat kleine lied: “Ik weet het was het Bloed. Ik weet het was het Bloed.” En ze zouden op en neer langs de gangpaden lopen en alles, en gewoon juichen en de Here prijzen. Ik dacht: “Dat klinkt erg goed voor mij.” Ik begon . . .

⁸⁸ En ze verwezen de hele tijd naar Handelingen: Handelingen 2:4, Handelingen 2:38, Handelingen 10:49, al dat. Ik dacht: “Zeg, dat is de Schrift! Ik heb het gewoon nooit eerder op die manier gezien.” Maar o, mijn hart brandde; dacht: “Dit is wonderbaar!” Ik dacht dat ze een stel heilige rollers waren toen ik ze voor het eerst ontmoette, en ik dacht: “O, tjonge! Nu zijn ze een stel engelen.” Ziet u, ik was heel snel van mening veranderd.

⁸⁹ Dus de volgende morgen, toen de Here mij deze geweldige gelegenheid had gegeven om deze samenkomsten te houden, dacht ik: “O, tjonge, ik zal bij deze groep van mensen komen! Dat moet het soort zijn die ze vroeger ‘de juichende Methodist’ noemden. Gingen alleen een beetje verder,” dacht ik. “Misschien is dat wat het is.” Dus ik dacht: “Wel, ik ben. . . ik mag dat welzeker. O, er is iets met ze wat ik mag; ze zijn nederig en liefelijk.”

⁹⁰ Dus één ding dat ik niet kon begrijpen, was dat spreken in tongen; dat hield me bezig. En ik. . . Er was één man, stel dat die *hier* zat en één *hier*, en zij waren de leiders van de groep. *Deze*

zou opstaan en in tongen spreken, *deze* zou het uitleggen en zou dingen vertellen over de samenkomst enzovoorts. Ik dacht: “Nou, dat moet ik lezen!” Dus, toen andersom, op *deze* vallen en dan weer op *die*; en elk zou in tongen spreken, uitleggen. De rest van de gemeente zou spreken, maar het scheen niet alsof de uitleg kwam zoals deze twee mannen. Nu, ik zag ze dicht bij elkaar zitten; ik dacht: “O, my, ze moeten wel engelen zijn!” Dus terwijl ik daar achteraan zat . . .

⁹¹ Wat dat ook was (weet u) dat ik niet kon verklaren, het zou op me komen. En ik heb een manier van dingen te weten als de Here wil dat ik het weet, weet u. En ik ga niet . . . Dat is de reden dat ik zeg dat ik dit niet zeg, nooit eerder in het openbaar. Als ik werkelijk iets uit wil vinden, vertelt de Here mij meestal over deze dingen. Daar is waarvoor de gave is, ziet u. Dus je kunt dat niet zomaar voor de voeten van de mensen gooien; het wordt als je parels voor de zwijnen werpt. Het is een geheiligd, heilig iets, en je wilt dat niet doen. Dus—God zou me er verantwoordelijk voor houden. Zoals te spreken tot broeders enzovoort; ik zou niet proberen iets kwaads te ontdekken over een broeder.

⁹² Op een keer toen ik met een man aan tafel zat, hij met zijn arm om me heen, zei: “O broeder Branham, ik heb u lief.” En ik bleef voelen dat iets bewoog. Ik keek naar hem. Hij kon me dat niet hebben gezegd; ik wist dat hij het niet deed, ziet u, want daar was het. Hij was absoluut een huichelaar als er ooit een was, ziet u, en daarzo met zijn arm om mij heen.

⁹³ Ik zei: “Wel, oké,” liep weg. Ik wil dat niet weten. Ik zou hem liever gewoon kennen op de manier dat ik hem ken, als mijn broeder, en het zo laten gaan. Laat God de rest ervan doen. Ziet u? En ik wil niet. . . weten, wil die dingen niet weten.

⁹⁴ En vaak, wat deze dingen betreft, is het niet hier in de gemeente. Ik zal in de kamer zitten, in een restaurant zitten, en de Heilige Geest zal mij dingen vertellen die zullen gaan gebeuren. Er zijn hier mensen die weten dat dat waar is. Ik zal bij mij thuis zitten en ik zal zeggen: “Nu, wees voorzichtig, er komt over een poosje een auto. Het zal een *zeker, bepaald* persoon zijn. Breng ze binnen, want de Here heeft gezegd dat ze hier zouden zijn.” “Wanneer we door de straat gaan, zullen er *bepaalde* dingen gebeuren. Let op bij dat kruispunt daar, want u zult bijna aangereken worden.” En kijk gewoon of het niet op die wijze is, ziet u, elke keer, gewoon perfect! Dus u wilt uzelf daar niet te veel in storten, want u zou . . . Het—het is . . . U kunt het gebruiken, het is een gave van God, maar u moet opletten wat u ermee doet. God zal u verantwoordelijk houden.

⁹⁵ Kijk naar Mozes. Mozes was een door God gezonden man. Gelooft u dat? Voorbestemd, voorverordineerd en tot profeet gemaakt! En God stuurde hem daarheen, zei: “Ga, spreek tot de

rots,” nadat ze al geslagen was. Zei: “Ga, spreek tot de rots en zij zal haar wateren voortbrengen.”

⁹⁶ Maar Mozes, boos, rende daarheen en sloeg de rots. Het water kwam niet, hij sloeg haar opnieuw, zei: “Jullie wederspannigen! Moeten wij u water uit deze rots brengen?”

⁹⁷ Ziet u wat God deed? Het water kwam, maar zei: “Kom hierheen, Mozes.” Dat was het eind ervan, ziet u. U moet op die dingen letten, dus u . . . wat u doet met goddelijke gaven.

⁹⁸ Net als een prediker, een goede, krachtige prediker; en uitgaan en prediken alleen om collectes en geld op te halen; God zal hem daar verantwoordelijk voor houden. Dat is juist. U moet opletten wat u doet met goddelijke gaven. En, of proberen een grote prestige te krijgen of grote naam voor een kerk, of een grote naam voor zichzelf. Ik zou liever een samenkomst hebben van twee of drie avonden en ergens door drukken, en nederig zijn en bescheiden blijven. En, u weet wat ik bedoel. Ja meneer, altijd, blijf op een plaats waar God Zijn hand op u kan leggen.

Dit is innerlijk leven nu, onthoud dat.

⁹⁹ Dus toen, deze dag, dacht ik: “Wel, ik zal erheen gaan lopen.” En ik was gewoon zo gealarmeerd over die mensen—ik dacht: “Ik zal het uitvinden over die mannen.” En buiten op het terrein bleef ik naar hen zoeken nadat de dienst voorbij was. Ik keek rond. Ik vond één van ze; ik zei: “Hoe maakt u het, meneer?”

¹⁰⁰ Hij zei: “Hoe maakt u het!” Zei: “Was u de jonge prediker die vanmorgen predikte?”

Ik zei. . . Ik was toen drieëntwintig jaar oud. Ik zei: “Ja meneer.”

En hij zei: “Wat was uw naam?”

Ik zei: “Branham.” En ik zei: “En de uwe?”

¹⁰¹ En hij vertelde me zijn naam. En ik dacht: “Welnu, als ik nu alleen maar zijn contact van zijn geest kan krijgen.” En nog steeds niet wetende wat dat was wat het deed. En ik zei: “Wel, zeg, meneer,” ik zei: “Jullie mensen hier hebben Iets wat ik niet heb.”

Hij zei: “Hebt u de Heilige Geest gekregen sinds u tot geloof kwam?”

Ik zei: “Wel, ik ben een Baptist.”

¹⁰² Hij zei: “Maar hebt u de Heilige Geest ontvangen sinds u tot geloof kwam?”

¹⁰³ En ik zei: “Wel, broeder, wat bedoelt u?” Ik zei: “Ik—ik heb niet wat u allemaal hebt, dat weet ik!” Ik zei: “Omdat u iets hebt dat krachtig schijnt te zijn en zo . . .”

Zei: “Hebt u ooit in tongen gesproken?”

En ik zei: “Nee meneer.”

Zei: “Ik zal u meteen vertellen dat u de Heilige Geest niet hebt.”

104 En ik zei: “Wel, als ik . . . Als dat het is wat er nodig is om de Heilige Geest te ontvangen, dan heb ik het niet.”

105 En dus, hij zei: “Wel, als u niet in tongen hebt gesproken, hebt u het niet.”

106 En terwijl ik zijn gesprek zo hield, zei ik: “Wel, waar kan ik het krijgen?”

107 Zei: “Ga daar de kamer in, en begin de Heilige Geest te zoeken.”

108 En ik bleef op hem letten, weet u. Hij wist niet wat ik aan het doen was, maar hij . . . Ik wist dat hij een wat vreemd gevoel had, want hij . . . zijn ogen begonnen een beetje glazig te worden toen hij naar mij keek. En hij . . . Maar hij was werkelijk een Christen. Hij was absoluut, weerklonk honderd procent, een Christen. Dat is waar. Wel, ik dacht: “Prijs God, hier is het! Ik—ik moet—ik moet ergens bij dat altaar zien te komen.”

109 Ik ging naar buiten, keek overal rond, ik dacht: “Ik zal de andere man opzoeken.” En toen ik hem vond, en met hem begon te praten, zei ik: “Hoe maakt u het, meneer?”

110 Hij zei: “Zeg, tot welke kerk behoort u?” Hij zei: “Ze zeggen me dat u een Baptist bent.”

Ik zei: “Ja.”

En hij zei: “U hebt nog niet de Heilige Geest ontvangen, is het wel?”

Ik zei: “Wel, ik weet het niet.”

Zei: “Hebt u ooit in tongen gesproken?”

Ik zei: “Nee meneer.”

Zei: “Dan hebt u het niet.”

111 En ik zei: “Wel, ik weet dat ik niet heb wat jullie allemaal hebben. Dat weet ik.” En ik zei: “Maar, mijn broeder, ik wil het werkelijk.”

Hij zei: “Wel, daar is—daar staat het badwater, klaar.”

112 Ik zei: “Ik ben gedoopt. Maar,” ik zei: “Ik—ik heb niet ontvangen wat jullie allemaal hebben.” Ik zei: “U hebt iets dat ik—ik werkelijk wil.”

En hij zei: “Wel, dat is prima.”

113 Ik probeerde hem te vatten, ziet u. En als ik . . . Toen ik tenslotte zijn geest vatte—nu, dat was de andere man— als ik ooit met een laag-bij-de-grondse huichelaar heb gesproken: daar was er één. Hij leefde . . . Zijn vrouw was een vrouw met zwart haar; hij leefde met een blonde en had twee kinderen bij haar. Drinken, vloeken, kroegen aflopend en al het andere, maar toch daarbinnen en in tongen sprekend en profeterend.

114 Toen zei ik: “Here, vergeef mij.” Ik ging naar huis. Dat is waar. Ik zei: “Ik zal gewoon . . . Ik kan het niet begrijpen. Scheen alsof de gezegende Heilige Geest viel, en op die huichelaar.” Ik zei: “Dat kan niet zijn! Dat is alles.”

115 Gedurende deze lange periode dan, ik studierend en huilend, dacht dat als ik met ze uit kon gaan dat ik misschien kon ontdekken waar het allemaal om ging. Hier is er één, een echte Christen; en de andere, een echte huichelaar. Toen dacht ik: “Hoe zit het dan? O,” zei ik: “God, misschien—misschien is er iets fout met mij.” En ik zei, als fundamentalist: “Dat zal . . . moet dat in de Bijbel zien. Het moet.”

116 Voor mij, alles wat werkt moet vanuit deze Bijbel komen of het is niet juist. Het moet van Hier komen. Als het in de Bijbel bewezen kan worden—niet slechts op één plaats—maar het moet door de hele Bijbel heen komen. Ik moet het geloven. Het moet perfect in elkaar passen en overeenstemmen met elk Schriftgedeelte of ik geloof het niet. En dan, omdat Paulus zei: “Als een engel uit de hemel komt, enig ander Evangelie verkondigend, laat hem vervloekt zijn.” Dus ik geloof de Bijbel.

En ik zei: “Ik heb nog nooit zoiets in de Bijbel kunnen zien.”

117 Twee jaar later, nadat ik mijn vrouw had verloren en alles, was ik daar boven bij Green’s Mill, m’n kleine oude plek daarboven, aan het bidden. Was daar in mijn grot daarzo voor twee of drie dagen, twee dagen was het. Ik liep naar buiten om een frisse, een frisse neus te halen. En toen ik daar naar buiten liep, lag mijn Bijbel daar buiten op het eind van een boomstam, meteen waar je binnenkomt. Een oude boom die was omgewaaid, met twee uiteenlopende takken. Nu, je . . . Er zat een gaffel in die zo omhoog lag en de boom die plat lag. En ik zat gewoon schrijlings op die boomstam en lag daar ’s nachts naar de hemel opkijkend, op die manier, met mijn hand zo omhoog gelegd, en viel soms in slaap als ik daar zo op de boomstam lag, biddend. Zou daar enkele dagen zijn, at en dronk gewoon niet, alleen maar daar om te bidden. En ik liep naar buiten om wat frisse lucht te halen, uit die grot; het was koel en vochtig daarbinnen.

118 Dus toen kwam ik naar buiten en daar lag mijn Bijbel waar ik hem de dag ervoor had gehad, en het was opengeslagen in Hebreëen, het 6e hoofdstuk. En ik begon daar te lezen: “Laat ons afleggen . . . door . . . doorgaan tot volmaaktheid, niet opnieuw het fundament leggend van bekering en dode werken en geloof in God,” enzovoort. “Want het is onmogelijk voor degenen die eens verlicht geweest zijn en deelgenoten zijn gemaakt van de hemelse gave en de roepingen,” enzovoort. Maar er stond: “Maar doornen en distels, die nabij is tot verwerping, welker einde . . . water . . . de regen komt dikwijls op de aarde om haar toe te bereiden en haar voor te bereiden voor dat wat—dat wat nabij

is tot verwerping, met doornen en distels, welker einde is om te worden verbrand.”

En iets ging van: “Voeoeoesj!”

119 Ik dacht: “Hier is het. Ik zal nu horen wat er maar dat Hij . . . mij hier wakker maakte; Hij staat op het punt me nu meteen een visioen te geven.” Ik wachtte daar aan het einde van die boomstam en wachtte. Ik stond op en liep heen en weer, op en neer. Liep terug—niets gebeurde. Liep weer terug naar mijn grot—niets gebeurde. Ik stond daar en ik dacht: “Wel, wat is dit?”

120 Ik liep weer naar mijn Bijbel toe en, o, het kwam gewoon weer helemaal over me heen. Ik pakte Hem op en ik dacht: “Wat staat erin wat Hij wil dat ik lees?” Ik bleef verder doorlezen over “bekering tot God en geloof,” enzovoorts, en ik las verder tot waar er stond: “De regen komt dikwijls op de aarde om haar toe te bereiden en haar voor te bereiden voor waarvoor het bedoeld is, voor hier, maar de doornen en distels die nabij de verwerping zijn, welker einde is om te worden verbrand.” En o, het deed me gewoon beven!

121 En ik dacht: “Here, gaat U mij een visioen geven over wat . . .” Ik was daar om het Hem voor het een of ander te vragen.

122 Toen ineens, voor mij, zag ik de wereld draaien, en ze was helemaal geschijfegd. En hier ging een man in het wit, met zijn hoofd opgeheven, zaden zaaiend, zo. En toen hij vertrok, kwam, net toen hij over de heuvel ging, kwam hier een man achter hem aan, gekleed in het zwart, met zijn hoofd naar beneden, zaden aan het zaaien. En toen de goede zaden opkwamen, was het tarwe; en toen de slechte zaden opkwamen, was het onkruid.

123 En toen kwam er een grote droogte op de aarde, en de tarwe liet haar kopje naar beneden hangen, bijna vergaan, en wilde water. En ik zag al de mensen met hun handen omhoog biddend tot God om water te zenden. En toen zag ik het onkruid, het had zijn kopje neer, buigend om water. En net op dat moment kwamen de grote wolken langs en de regen gutste gewoon neer. En toen dat gebeurde, ging de kleine tarwe die helemaal voorovergebogen stond van: “Vroetsj,” stond meteen rechtop. En het kleine onkruid vlak naast hem, ging: “Vroetsj,” en stond meteen op.

Ik dacht: “Wel, wat is dat?”

124 Toen kwam het tot mij. Daar is het. Dezelfde regen die maakt dat de tarwe groeit, maakt dat het onkruid groeit. En dezelfde Heilige Geest kan vallen in een groep mensen, en kan een huichelaar precies net zo zegenen als Hij de ander zegent. Jezus zei: “Aan hun vruchten zult gij hen kennen.” Niet of hij juicht, of hij zich verheugt, maar het is “aan zijn vruchten zult gij hem kennen.”

125 Ik zei: “Daar heb je het!” “Ik heb het, Here.” Ik zei: “Dan is dat werkelijk de waarheid.” Deze man . . . U zou gaven kunnen hebben zonder God te kennen.

126 Dus toen, ik—toen werd ik te kritisch over het spreken in tongen, ziet u. Maar op een dag, toen, hoe God dat aan mij betuigde!

127 Ik was aan het dopen, beneden aan de rivier, mijn eerste bekeerlingen, bij de Ohio rivier, en de zeventiende persoon die ik doopte, toen ik hem begon te dopen, zei ik: “Vader, zoals ik hem doop met water, doopt U Hem met de Heilige Geest.” Ik begon om—om hem onder het water te dompelen.

128 En net op dat moment kwam er een werveling uit de hemelen boven, en hier kwam dat Licht, naar beneden stralend. Honderden en honderden mensen op de oever, precies om twee uur 's middags, in juni. En het hing precies boven waar ik stond. Een stem sprak daaruit en zei: “Zoals Johannes de Doper werd gezonden om de voorloper te zijn van het eerste komen van Christus, hebt u een . . . een Boodschap die het vooruitlopen van het tweede komen van Christus zal voortbrengen.” En ik schrok me er zowat dood van.

129 En ik ging terug, en al de mensen daar, de—de mannen van de gieterij en hun allen, de apotheker en hun allen op de oever. Ik had ongeveer twee- of driehonderd die middag gedoopt. En toen ze me eruit haalden, me uit het water trokken, de diakenen enzovoort kwamen naar mij toe; ze vroegen me, zeiden: “Wat betekende dat Licht?”

130 Een grote groep kleurlingen van de—de Gilt Edge Baptistenkerk en de Lone Star kerk daarginds, en velen van hen die daarginds waren, ze begonnen te schreeuwen toen ze dat zagen gebeuren, mensen vielen flauw.

131 Een meisje dat ik daar uit een boot daar probeerde te krijgen, die daar met een zwempak aan zat— een zondagsschoollerares in een kerk—en ik zei: “Wil je er niet uit gaan, Margie?”

Zij zei: “Billy, ik hoef er niet uit te gaan.”

132 Ik zei: “Dat is waar, je hoeft het niet, maar ik zou genoeg respect voor het Evangelie hebben om eruit te komen waar ik aan het dopen ben.”

Ze zei: “Dat hoef ik niet.”

133 En toen, ze zat daar te grinniken en naar me te lachen als ik doopte, want zij geloofde niet in dopen, dus toen, toen de Engel des Heren neerkwam, viel ze voorover in de boot. Vandaag zit het meisje in het krankzinnigengesticht. Dus, u kunt gewoon niet met God spelen. Zie? Nu, later . . . Een knap meisje, ging later aan de drank, werd geslagen met een fles, een—een bierflesje, sneed haar hele gezicht open. O, een afschuwelijk uitziend iemand! En daar gebeurde dat.

¹³⁴ En toen, door heel het leven heen zou ik dat zien, dat zien bewegen, die visioenen zien, hoe die dingen zouden gebeuren. Toen, een beetje later, bleef het me zo'n last zijn, en iedereen die me vertelde dat het verkeerd was. En ik ging naar m'n oude plekje daar toe waar ik altijd kon doorbidden. En ik zou. . . Ongeacht hoezeer ik zou blijven bidden dat dat niet tot mij zou komen, kwam het hoe dan ook. En dus, ik was gewoon. . . Ik was—ik was jachtopziener, in de staat Indiana. En ik kwam binnen; er zat daar een man, een broer van mijn pianist in de tabernakel. En hij zei: "Billy, wil je met me mee naar Madison rijden deze middag?"

Ik zei: "Ik kan het niet doen; ik moet naar de boswachterij."

¹³⁵ En ik had. . . kwam net om het huis heen en was mijn riem aan het afdoen, pistoolgordel en zo, en was mijn mouwen aan het opstropen. We woonden in een kleine tweekamerwoning, en ik zou me gaan wassen en me klaarmaken voor mijn maaltijd. En ik had me gewassen en liep net langs de zijkant van het huis onder een—een grote esdoornboom, en plotseling ging iets van: "Voeoeoesj!" En ik viel gewoon bijna flauw. En ik keek, en ik wist dat het dat opnieuw was.

¹³⁶ Ik ging op die stoep zitten en hij sprong uit zijn auto, rende naar me toe, zei: "Billy, val je flauw?"

Ik zei: "Nee meneer."

Hij zei: "Wat is er aan de hand, Billy?"

¹³⁷ En ik zei: "Ik weet het niet." Ik zei: "Ga gewoon door, broeder, dat is in orde. Dank u."

¹³⁸ Mijn vrouw kwam naar buiten en bracht een kan water; ze zei: "Schat, wat is er aan de hand?"

Ik zei: "Niks, lieverd."

¹³⁹ Dus ze zei: "Kom nu mee, het eten is klaar," en ze sloeg haar arm om me heen en probeerde me binnen te brengen.

¹⁴⁰ Ik zei: "Schat, ik—ik wil je iets zeggen." Ik zei: "Bel jij ze op en zeg ze dat ik daar deze middag niet zal zijn." Ik zei: "Meda, lieverd," ik zei: "Ik weet in mijn hart dat ik Jezus Christus liefheb. Ik weet dat ik ben overgegaan van dood in leven. Maar ik wil niet dat de duivel ook maar iets met mij te doen heeft." En ik zei: "Ik kan op deze manier niet verdergaan; ik ben een gevangene." Ik zei: "De hele tijd, wanneer dit ding blijft gebeuren, en dat soort dingen, en deze visioenen blijven komen, enzovoort, op die manier, of wat het ook is," zei ik, "als het met mij gebeurt." Ik wist niet dat het een visioen was. Ik noemde het niet een visioen. Ik zei: "Die trance toestanden zo." Ik zei: "Ik weet niet wat dat is. En schat, ik—ik—ik—ik wil er niet mee spelen; ze—ze vertellen me dat het de duivel is. En ik heb de Here Jezus lief."

141 “O,” zei ze, “Billy, je moet niet luisteren naar wat mensen je zeggen.”

142 Ik zei: “Maar, schat, kijk naar andere predikers.” Ik zei: “Ik—ik wil het niet.” Ik zei: “Ik ga naar mijn plaats in de bossen. Ik heb ongeveer vijftien dollar; zorg jij voor Billy.” Billy was een hele kleine jongen toen, een hele kleine kerel. Ik zei: “Jij—neem jij. . . Dat is genoeg voor jou en Billy, om een poosje van te leven. Bel ze op en zeg dat ik—dat ik misschien morgen terug ben, en misschien kom ik nooit terug. Als ik binnen de komende vijf dagen niet terug ben, stel dan een man aan in mijn plaats.” En ik zei: “Meda, ik zal nooit uit die bossen komen totdat God mij belooft dat Hij die zaak van mij zal wegnemen en het nooit meer laat gebeuren.” Bedenk eens hoe onwetend een mens kan zijn!

143 En ik ging daar die avond heen. Ging terug de kleine oude hut in voordat het de volgende dag was; het was wat laat. Ik zou naar mijn kamp gaan de volgende dag, boven op de. . . verder om de berg heen, of de heuvel, liever gezegd, en daar in de bossen gaan. Ik geloof niet dat de FBI me daarboven zou kunnen vinden. Dus deze kleine oude hut. . . Ik had die hele middag gebeden en voordat het te donker werd. Ik bad dan, was daar in de Bijbel aan het lezen waar stond: “De geest van de profeten is onderworpen aan de profeet.” Ik kon daar niet uitkomen. Dus het werd te donker in de kleine oude hut.

144 Waar ik vroeger vallen zou zetten toen ik een jongen was, een rij vallen daardoorheen had, en daar heen ging om te vissen en de hele nacht bleef. Alleen maar een kleine oude vervallen hut die daar stond, zat daar al jaren. De een of andere huurder zou het gehad mogen hebben voor het alles daartoe kwam.

145 En dus, ik—ik was daar gewoon aan het wachten. En ik dacht: “Wel.” Het werd tegen één uur, twee uur, drie uur in de morgen; ik liep op en neer over de vloer, liep heen en weer. Ik ging daar zitten op een klein oud krukje daar, een kleine. . . geen krukje—een klein oud kistje of zo. En ik ging daar zitten en ik dacht: “O God, waarom doet U dit met mij?” Ik zei: “Vader, U weet dat ik U liefheb. U wéét dat ik U liefheb! En ik—ik—ik wil niet bezeten zijn door een duivel. Ik wil niet dat die dingen mij gebeuren. Alstublieft God, laat het nooit meer gebeuren.”

146 Ik zei: “Ik—ik heb U lief. Ik wil niet naar de hel gaan. Wat heeft het voor zin dat ik predik, en het probeer, en mezelf inspan, als ik verkeerd ben? En ik breng niet alleen mezelf naar de hel, ik ben bezig duizenden anderen te misleiden.” Of honderden anderen, in die dagen. En ik zei. . . Ik had een grote bediening. En ik zei: “Wel, ik—ik wil niet dat dit mij weer overkomt.”

147 En ik ging op dit krukje zitten. En ik zat gewoon, o, min of meer in deze houding, gewoon zo. En ineens zag ik een Licht in de ruimte flikkeren. En ik dacht dat er iemand met een zaklamp aankwam. En ik keek rond en ik dacht: “Wel. . .” En hier was

het, vlak voor me. En oude houten planken op de vloer. En daar was het, vlak voor mij. En een klein oud trommelkachtje dat in de hoek stond, de bovenkant was eruit getrokken. En—en *hier* was daar een—een Licht op de vloer, en ik dacht: “Wel, waar is dat? Wel, dat zou niet hebben kunnen komen. . .”

148 Ik keek rond. En hier was het boven mij, *ditzelfde* Licht, precies daar boven mij, hing precies *zo*. Cirkelde rond als een vuur, een soort smaragdgroene kleur, en deed: “Whoesj, whoessj, whoesj!” op die manier, net erboven, op die manier. En ik keek daarnaar. En ik dacht: “Wat is dat?” Nu, het maakte me bang.

149 Ik hoorde iemand aankomen, [Broeder Branham doet voor—Red.] gewoon lopend, alleen het was barrevoets. En ik zag de voet van een Man binnenkomen. Het was donker in de kamer, overal behalve hier waar het naar beneden scheen. En ik zag de voet van een Man binnenkomen. En toen Hij binnenkwam de kamer in—liep dichterbij, Hij was een Man van ongeveer. . . leek ongeveer tweehonderd pond te wegen. Hij had Zijn handen *zo* gevouwen. Nu, ik had het in een wervelwind gezien, ik had het tot mij horen spreken, en ik had het in de vorm van een Licht gezien, maar de eerste keer dat ik ooit de beeltenis ervan zag. Het liep naar me toe, heel dichtbij.

150 Wel, eerlijk, vriend, ik—ik dacht dat mijn hart het zou begeven. Ik. . . Stelt u zich eens voor! Plaats uzelf daar; het zou u net zo laten voelen. U bent misschien verder op de weg dan ik het ben, bent misschien langer een Christen geweest, maar het zou u zich zo laten voelen. Want na honderden en honderden keren van bezoeken, verlamt het mij wanneer Hij nabij komt. Het, soms maakt het zelfs dat ik. . . Ik val bijna helemaal bewusteloos, gewoon zo zwak, als ik het podium verlaat, vele keren. Als ik te lang blijf, word ik helemaal bewusteloos. Ik heb gehad dat ze me urenlang rond reden, wist niet eens waar ik was. En ik kan het niet uitleggen. Lees hier in de Bijbel na, en Dat zal het uitleggen, wat het is. De Schrift zegt het!

151 Dus, ik zat daar, en keek naar Hem. Ik—ik had mijn hand *zo* een beetje omhoog. Hij keek precies naar mij toe, net zo aangenaam. Maar Hij had een hele diepe stem, en Hij zei: “Vrees niet, Ik ben gezonden uit de tegenwoordigheid van de Almachtige God.” En toen Hij sprak, die stem—dat was dezelfde stem die tot mij sprak toen ik twee jaar oud was, heel de tijd door. Ik wist dat Hij het was. En ik dacht: “Nu. . .”

152 En hoor het. Nu, luister naar het gesprek. Ik zal het zo goed mogelijk citeren, voor zover ik weet, woord voor woord, want ik zou het me nog nauwelijks herinneren.

153 Hij. . . Ik zei. . . Keek Hem *zo* aan. Hij zei: “Vrees niet,” net zo rustig, zei: “Ik ben gezonden uit de tegenwoordigheid van de Almachtige God, om u te vertellen dat uw eigenaardige geboorte. . .” Zoals u weet wat mijn geboorte was daarboven.

Datzelfde Licht hing boven mij toen ik net geboren was. En dus zei Hij: “Uw eigenaardige geboorte en misverstaan leven is geweest om aan te geven dat u naar heel de wereld zult gaan en voor de zieken zult bidden.” En zei: “En ongeacht wat ze hebben. . .” En Hij gaf aan—God, Die mijn Rechter is, weet het—dat Hij “kanker” aangaf. Zei: “Niets. . . Als u de mensen ertoe krijgt u te geloven, en oprecht bent wanneer u bidt, zal niets standhouden voor uw gebed, zelfs niet kanker.” Ziet u: “Als u de mensen ertoe krijgt u te geloven.”

¹⁵⁴ En ik zag dat Hij niet mijn vijand was; Hij was mijn Vriend. En ik wist niet of—of ik aan het sterven was of wat er aan het gebeuren was toen Hij zo op mij toekwam. En ik zei: “Wel, Meneer,” ik zei: “ik ben. . .” Wat wist ik over genezingen en dat soort dingen, die gaven? Ik zei: “Wel, Meneer, ik ben een. . . ik—ik ben een arm man.” En ik zei: “Ik ben onder mijn volk. Ik—ik woon bij mijn volk dat arm is. Ik ben ongeschoold.” En ik zei: “En ik—ik—ik zou niet in staat zijn, ze zouden niet—ze zouden mij niet begrijpen.” Ik zei: “Zij—ze zouden—ze zouden me niet horen.”

¹⁵⁵ En Hij zei: “Zoals de profeet Mozes twee gaven werd gegeven, tekenen,” liever gezegd, “om zijn bediening te betuigen, zo zullen u twee—zo zijn u twee gaven gegeven, om uw bediening te betuigen.” Hij zei: “Eén ervan zal zijn dat u de persoon voor wie u bidt bij de hand zult nemen, met uw linkerhand en hun rechter;” en zei, “blijf dan gewoon rustig staan, en het zal. . . er zal een lichamelijke uitwerking zijn dat op uw lichaam zal gebeuren.” En zei: “Bidt u dan. En als het weggaat, is de ziekte weg van de mensen. Als het niet weggaat, vraag gewoon een zegen en loop weg.”

“Wel,” ik zei: “Meneer, ik ben bang dat ze me niet zullen ontvangen.”

¹⁵⁶ Hij zei: “En de volgende zaak zal zijn, als ze dat niet zullen horen, dan zullen ze wel dit horen.” Zei: “Dan zal het komen te geschieden dat u het diepste geheim van hun hart zult kennen.” Zei: “Dit zullen zij horen.”

¹⁵⁷ “Wel,” ik zei: “Meneer, dat is waarom ik hier vanavond ben. Mij is verteld door mijn geestelijken dat die dingen die tot mij kwamen verkeerd waren.”

¹⁵⁸ Hij zei: “U werd in deze wereld geboren voor dat doel.” (Ziet u: “gaven en roeping, onberouwelijk.”) Hij zei: “U werd in deze wereld geboren voor dat doel.”

¹⁵⁹ En ik zei: “Wel, Meneer,” ik zei: “dat, mijn geestelijken vertelden mij dat het de—de boze geest was.” En ik zei: “Zij. . . Dat is waarom ik hier aan het bidden ben.”

¹⁶⁰ En hier is wat Hij voor mij aanhaalde. Hij vertelde mij over het komen van de Here Jezus, in Zijn eerste keer. En ik zei. . .

161 Het vreemde was, vrienden . . . Wel, ik zal hier even voor een ogenblik stoppen, en teruggaan. Wat me nog banger maakte dan ooit: elke keer dat ik een waarzegger ontmoette, zouden ze herkennen dat er iets was gebeurd. En dat zou gewoon . . . Ik kwam er bijna van om.

162 Bijvoorbeeld, op een dag gingen mijn neven en ik door een—een kermisterrein, en wij waren gewoon jongens die er rondliepen. Dus er was daar een kleine waarzegster die daar in een van die tenten zat, een jongedame—aardig uitziende jongedame—ze zat daar. En wij liepen er allemaal voorbij. Ze zei: “Zeg, jij, kom eens even hier!” En wij drie jongens draaiden ons om. En ze zei: “Jij met de gestreepte trui.” Dat was ik.

163 En ik zei: “Ja mevrouw?” Ik dacht dat ze misschien wilde dat ik haar een cola ging halen of zoiets dergelijks. En ze was een—een jonge vrouw, misschien voor in de twintig of zoiets, die daar zat. En ik liep naar voren; ik zei: “Ja, mevrouw, wat kan ik voor u doen?”

164 En ze zei: “Zeg, wist jij dat er een—een Licht is dat jou volgt? Je werd geboren onder een bepaald teken.”

Ik zei: “Wat bedoelt u?”

165 Ze zei: “Wel, je werd geboren onder een bepaald teken. Er is een Licht dat je volgt. Je werd geboren voor een goddelijke roeping.”

Ik zei: “Ga hier vandaan, vrouw!”

166 Ik begon door te lopen omdat mijn moeder me altijd vertelde dat die dingen van de duivel waren. Ze had gelijk. Dus ik . . . Dat maakte me bang.

167 En op een dag, toen ik jachtopziener was—ik ging heen met de bus. En ik stapte op de bus. Was altijd leek wel gevoelig voor geesten. Ik stond daar, en deze matroos stond achter me. En ik ging daarheen om te patrouilleren, en ik was op weg naar de Henryville boswachterij, zat in de bus. Ik bleef iets vreemds voelen. Ik keek daar rond en er was een—een hele grote zwaargebouwde vrouw die daar zat, mooi gekleed. Ze zei: “Hoe maakt u het?”

Ik zei: “Hoe maakt u het!”

168 Ik dacht dat het gewoon een vrouw was, u weet wel, aan het praten, dus ik bleef gewoon . . . Ze zei: “Ik zou graag even met u willen spreken.”

Ik zei: “Ja mevrouw?” Ik draaide me om.

Ze zei: “Wist u dat u werd geboren onder een teken?”

169 Ik dacht: “Weer één van die eigenaardige vrouwen.” Dus ik bleef gewoon naar buiten kijken. En dus ik zei geen woord, bleef gewoon . . .

170 Ze zei: “Zou ik even met u kunnen spreken?” Ik bleef gewoon. . . Ze zei: “Gedraag u niet zo.”

171 Ik bleef gewoon voor mij uit kijken. Ik dacht: “Dat is niet als een heer zou doen.”

Ze zei: “Ik zou graag even met u willen spreken.”

172 Ik bleef gewoon voor mij uit kijken en ik zou geen aandacht aan haar besteden. Direct dacht ik: “Ik geloof dat ik zal zien of ze spreekt net als de rest van hen.” Ik draaide me om; ik dacht: “O, tjonge! Dat zou me doen huiveren, dat weet ik.” Want ik had er een hekel aan om dat te denken. Draaide me om.

173 Ze zei: “Misschien kan ik het beter uitleggen.” Ze zei: “Ik ben een astroloog.”

Ik zei: “Ik dacht dat u zoiets dergelijks was.”

174 Ze zei: “Ik ben op weg naar Chicago om mijn zoon te bezoeken, die Baptistenpredikant is.”

Ik zei: “Ja mevrouw.”

175 Ze zei: “Heeft iemand u ooit verteld dat u onder een teken geboren werd?”

176 En ik zei: “Nee, mevrouw.” En ik loog daar tegen haar, ziet u, en ik zei. . . wilde gewoon zien wat ze zou gaan zeggen. En zij zei. . . Ik zei: “Nee mevrouw.”

En ze zei: “Hebben. . . Hebben predikers het u nooit verteld?”

Ik zei: “Ik heb niks met predikers te maken.”

En ze zei: “Hm-hm.”

En, ik zei. . . zij—zij zei tegen mij. . . Ik zei: “Wel. . .”

177 Ze zei: “Als ik u precies vertel wanneer u werd geboren, zou u mij geloven?”

Ik zei: “Nee mevrouw.”

En, ze zei: “Wel, ik kan u vertellen wanneer u geboren werd.”

Ik zei: “Ik geloof het niet.”

178 En ze zei: “U werd geboren op de 6e april 1909 om vijf uur in de morgen.”

179 Ik zei: “Dat is juist.” Ik zei: “Hoe weet u dat?” Ik zei: “Vertel deze matroos hier wanneer hij werd geboren.”

Zei: “Dat kan ik niet.”

En ik zei: “Waarom? Hoe weet u dat?”

180 Zei: “Kijk, meneer.” Ze zei, toen ze begon te spreken over deze astronomie nu, en ze zei: “Om de zoveel jaar. . .” Zei: “Herinnert u zich toen de morgenster kwam die de wijzen naar Jezus Christus leidde?”

181 En ik draaide er wat omheen, weet u; ik zei: “Wel, ik weet niets over religie.”

182 En ze zei: “Wel, u hebt gehoord over hoe de wijzen kwamen om Jezus te bezoeken.”

Ik zei: “Ja.”

En zij zei: “Wel, wat waren wijze mannen?”

“O,” ik zei: “Ze waren gewoon wijze mannen, voor zover ik weet.”

183 Ze zei: “Wel, wat is een wijze?” Ze zei: “Hetzelfde als wat ik ben, een astroloog, ‘sterrenkijker’ noemen ze ze.” En ze zei: “Weet u, voordat God iets doet in—op aarde, verklaart Hij het altijd in de hemel, en dan op de aarde.”

En ik zei: “Ik weet het niet.”

184 En ze zei: “Wel . . .” Ze noemde twee of drie, twee . . . drie sterren, zoals Mars, Jupiter en Venus. Dat waren ze niet, maar zij zei: “Zij kruisten hun banen en kwamen samen en vormden . . .” Zei: “Er waren drie wijzen die kwamen om de Here Jezus te ontmoeten, en één was uit het geslacht van Cham en één uit Sem en de andere uit Jafeth.” En zei: “Toen zij bij elkaar kwamen in Bethlehem, de drie sterren waar ze van waren . . . Elke persoon op aarde,” zei, “heeft iets te doen met de sterren.” Zei: “Vraag die matroos daar, wanneer de maan weggaat en de hemelse planeet weggaat, of het getij er niet samen mee gaat en opkomt.”

Ik zei: “Ik hoef hem dat niet te vragen; dat weet ik.”

185 En ze zei: “Wel, uw geboorte heeft iets te maken met de sterren daarboven.”

En ik zei: “Wel, dat weet ik niet.”

186 En ze zei: “Nu, deze drie wijzen kwamen.” En zei: “Toen zij, drie sterren, toen zij . . . Zij kwamen uit verschillende richtingen en ze ontmoetten elkaar in Bethlehem. En ze zeiden dat ze ontdekten en overlegden, en één was uit het geslacht van Cham, Sem en Jafeth, de drie zonen van Noach.” En zij zei: “Toen kwamen ze en aanbaden de Here Jezus Christus.” En zei: “Toen zij afscheid namen,” zei, “brachten ze geschenken en brachten die aan Hem.”

187 En zei: “Jezus Christus zei in Zijn bediening dat wanneer dit Evangelie is gepredikt aan heel de wereld (Cham, Sem en Jafeth’s volk), dat Hij dan weer zou komen.” En zij zei: “Nu, die planeten, hemelse planeten, wanneer ze rondgaan . . .” Zei: “Zij gingen uit elkaar. Ze zijn nooit meer op de aarde geweest sindsdien, voor zover het bekend is. Maar,” zei, “om de zoveel honderd jaar kruisen ze hun omloopbanen, zo.” Als er hier toevallig een astronoom is, dan zou u misschien weten waar ze het over had. Ik weet het niet. Dus toen ze aan het praten . . . Zei: “Ze kruisen elkaar zo.” En zei: “Ter nagedachtenis aan de grootste gave die ooit aan de mensheid werd gegeven, toen God Zijn Zoon gaf; wanneer deze planeten zich opnieuw kruisen, wel,” zei, “zendt

Hij nog een gave naar de aarde.” En ze zei: “U werd geboren op de kruising van die tijd.” En zei: “Dat is de reden dat ik het wist.”

¹⁸⁸ Wel, toen, ik zei: “Dame, in de eerste plaats geloof ik er niets van. Ik ben niet religieus en ik wil er niks meer over horen!” Liep weg. En dus, ik kapte haar vrij kort af. Dus ik ging verder.

¹⁸⁹ En elke keer dat er een . . . dat ik er bij één van ze in de buurt zou komen, was dat hoe het zou zijn. En ik dacht: “Waarom doen die duivels dat?”

¹⁹⁰ Dan de predikers die zeiden: “Dat is de duivel! Dat is de duivel!” Ze lieten het me geloven.

¹⁹¹ En toen, die avond daarboven, toen ik . . . toen Hij daarnaar verwees, vroeg ik het Hem; ik zei: “Wel, waarom is het dat al die mediums en dat soort dingen, en die door de duivel bezeten mensen, die me er altijd over vertellen; en de geestelijken die, mijn broeders, mij vertellen dat het van de boze geest is?”

¹⁹² Nu, luister naar wat Hij zei, Deze die daarginds op de foto hangt. Hij zei: “Zoals het toen was, zo is het nu.” En Hij begon mij ernaar te verwijzen, dat “Toen de bediening van onze Here Jezus Christus plaats begon te vinden, de predikers zeiden ‘dat Hij Beëlzebub was, de duivel’; maar de duivels zeiden: ‘Hij was de Zoon van God, de Heilige van Israël.’ Duivels . . . En kijk naar Paulus en Barnabas toen ze daarginds aan het prediken waren. De predikers zeiden: ‘Deze mannen zetten de wereld op de kop. Ze zijn boosaardig, ze zijn—ze zijn de duivel.’ En een kleine oude waarzegster buiten op de straat herkende dat Paulus en Barnabas mannen van God waren, zei: ‘Zij zijn mannen van God die ons de weg des levens vertellen.’” Klopt dat? “Spiritisten en waarzeggers, door demonen bezeten mensen.”

¹⁹³ Maar wij raken zo verzuurd met theologie tot we niets meer over de Geest weten. Ik hoop dat u mij liefhebt hierna. Maar dat is wat het is. Ik bedoel ook Pinksteren! Dat is waar. Alleen maar jubelen en ronddansen betekent niet dat u iets over de Geest weet.

¹⁹⁴ Het is persoonlijk contact, van aangezicht tot aangezicht—dat is wat u nodig hebt. Dat is het soort gemeente dat God op het punt staat op te wekken, dat is juist, wanneer ze samenkomen in eenheid en kracht, in Geest.

¹⁹⁵ En Hij verwees daarnaar. En Hij vertelde me hoe dat de bediening het verkeerd begreep, en verzekerde mij dat de bediening het verkeerd had begrepen. En toen Hij mij hier alles over vertelde en hoe dat Jezus . . .

¹⁹⁶ Ik zei: “Wel, hoe zit het dan met dit, deze dingen die met mij gebeuren?”

¹⁹⁷ En, ziet u, Hij zei: “Dat zal zich vermenigvuldigen en groter en groter worden.” En Hij verwees mij ernaar, vertelde mij hoe Jezus het deed; hoe dat Hij kwam en dat Hij een kracht bezat die

dingen van tevoren kon weten en het de vrouw bij de bron kon vertellen: beweerde niet een genezer te zijn, beweerde die dingen te doen gewoon zoals de Vader het Hem toonde.

Ik zei: “Wel, wat voor een geest zou dat zijn?”

Hij zei: “Het was de Heilige Geest.”

¹⁹⁸ Toen gebeurde daar iets binnen in mij, dat ik besepte dat juist datgene wat ik de rug toekeerde, hetgeen was waarvoor God mij hier bracht. En ik besepte dat het net als die Farizeeën was in de dagen van weleer: ze hadden mij de Schrift verkeerd uitgelegd. Dus van toen aan nam ik mijn eigen uitleg ervan, wat de Heilige Geest zei.

Ik vertelde Hem “dat ik zou gaan.”

Hij zei: “Ik zal met u zijn.”

¹⁹⁹ En de Engel stapte weer het Licht binnen, dat rond en rond begon te komen en rond en rond en rond Zijn voeten, zo, ging omhoog het Licht in en ging uit het gebouw.

Ik ging naar huis als een nieuw iemand.

²⁰⁰ Liep naar de gemeente en vertelde de mensen erover. Het was op zondagavond.

²⁰¹ En op de woensdagavond brachten ze daar een vrouw, een van de verpleegsters van de Mayo-kliniek stervend aan kanker, niets dan een schaduw. Toen ik erheen liep om mijn hand op haar te leggen, kwam daar een visioen voor mij op waarin ze weer terug in de verpleging was. En zij staat op de lijst in Louisville “al jaren geleden dood zijnde.” Daar is ze in Jeffersonville nu, als verpleegster, heeft al jaren verpleegd. Want ik keek daar omhoog en ik zag dat visioen. Ik keerde me om, wist nauwelijks wat ik deed, toen ik daar stond; ik huiverde toen ze dat geval voor het eerst brachten en het daar neerlegden. En de verpleegsters en zo die om haar heen stonden, en zij daar liggend en haar gezicht helemaal ingevallen en haar ogen heel diep.

²⁰² Margie Morgan. Als u haar wilt schrijven, dat is: 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Of schrijf naar Clark County Hospital, Jeffersonville, Indiana. Laat haar u het—het getuigenis geven.

²⁰³ En ik keek daarheen. En dat eerste geval daar, om hier uit te zien komen—daar kwam een visioen. Ik zag die vrouw opnieuw als verpleegster werken, rondlopen, goed en sterk en gezond. Ik zei: “ZO SPREEKT DE HERE: ‘U zult leven en niet sterven!’”

²⁰⁴ Haar man, een zeer hoog iemand in deze wereldse zaken, keek me zo aan. Ik zei: “Meneer, wees niet bevreesd! Uw vrouw zal leven.”

²⁰⁵ Hij riep me buiten, zei . . . riep twee of drie dokters, zei: “Kent u ze?”

Ik zei: “Ja.”

206 “Wel,” zei hij, “ik heb golf met hem gespeeld. Hij zei: ‘De kanker had zich rond haar darmen gewikkeld; je kunt haar zelfs niet meer spoelen met een klyasma.’”

207 Ik zei: “Het maakt mij niet uit wat ze heeft! Iets hier binnenin—ik zag een visioen! En die Man die het mij vertelde, zei, wat ik ook zag, om het te zeggen, en het zou zo zijn. En Hij vertelde het mij en ik geloof het.”

208 Prijs God! Een paar dagen later was ze haar was aan het doen en liep ze rond. Ze weegt ongeveer vijfenzeventig kilo; in perfecte gezondheid.

209 Dan, toen ik het aanvaarde, daar ging het. Toen belde Robert Daugherty me op. En hier ging het uit, weg naar onderen door Texas heen, de wereld over.

210 En op een avond, met ongeveer vier of vijf uit. . . Ik kon spreken in tongen niet verstaan, enzovoorts. Ik geloofde in de doop van de Heilige Geest, geloofde dat de mensen in tongen konden spreken. En op een avond toen ik naar voren liep op het. . . in een kathedraal, San Antonio, Texas, en daar naar voren liep, begon een kleine man die hier zat in tongen te spreken zoals een jachtgeweer die afvuurt, of een machinegeweer, snel. Helemaal achterin, helemaal achterin daar, stond een man op en zei: “ZO SPREEKT DE HERE! De man die naar het podium loopt, gaat voort met een bediening die werd verordineerd door de Almachtige God. En zoals Johannes de Doper werd gezonden als de eerste voorloper van het komen van Jezus Christus, zo brengt hij een Boodschap die de tweede komst van de Here Jezus Christus zal veroorzaken.”

211 Ik kon wel in mijn schoenen zinken. Ik keek op; ik zei: “Kent u die man?”

Hij zei: “Nee meneer.”

Ik zei: “Kent u hem?”

Hij zei: “Nee meneer.”

Ik zei: “Kent u mij?”

Hij zei: “Nee meneer.”

Ik zei: “Wat doet u hier?”

212 Hij zei: “Ik las het in de krant.” En meestal. . . Dat was de eerste avond van de samenkomst.

Ik keek daarheen en ik zei: “Hoe bent u hier gekomen?”

213 Zei: “Een paar van ons vertelden mij dat u hier zou zijn, ‘een goddelijke genezer,’ en ik kwam.”

Ik zei: “Kennen jullie allen elkaar niet?”

Hij zei: “Nee.”

214 O, tjonge! Daar zag ik dat dezelfde kracht van de Heilige Geest. . . Waar ik eens daar vroeger dacht dat het verkeerd was,

en ik wist dat ik. . . Deze zelfde Engel van God was verbonden met die mensen, die die dingen hadden. Alhoewel ze namaak hadden en een heleboel verwarring en een heleboel gebabbel erin, maar er lag daar een waar iets in. [Leeg gedeelte op de band—Red.] . . Christus. En ik zag dat het—dat het waar was.

215 O, jaren gingen voorbij en in de samenkomsten zouden de mensen de visioenen enzovoorts zien.

216 Eens heeft een fotograaf het opgenomen op een foto, toen ik ergens in Arkansas stond geloof ik dat het was, in een samenkomst ongeveer zoals deze, de gehoorzaal ongeveer zoals deze. En ik stond er en probeerde het uit te leggen. Mensen wisten het, ze zouden zitten en luisteren; Methodisten, Baptisten, Presbyterianen, enzovoorts. En toen keek ik toevallig, en door de deur naar binnen komend, hier kwam het, en ging van: “Voeoesj, voeoesj!”

217 Ik zei: “Ik zal niet meer hoeven te spreken, want hier komt het nu.” En het kwam dichterbij, en mensen begonnen te schreeuwen. Kwam tot waar ik was en vestigde zich daar.

218 Net toen het tot rust kwam, kwam er een prediker aanlopen en zei: “Zeg, ik zie dat!” En het sloeg hem zo blind als—als hij maar kon zijn, en strompelde achteruit. U kunt naar zijn foto daar in het boek kijken en het zien, als hij achteruit strompelde met zijn hoofd zo naar beneden. U kunt zijn foto zien.

219 En daar kwam het tot rust. Alleen de fotograaf van het nieuwsblad heeft het die keer opgenomen. Maar de Here was niet gereed.

220 En op een avond, in Houston, Texas, toen, o, duizenden keer duizenden mensen. . . We hadden achthonderd. . . achtduizend daar in de, hoe noem je het, daar in de concertzaal, kwamen terug naar het grote Sam Houston Coliseum.

221 En daar in dat debat die avond, toen een Baptistenprediker zei dat ik “niks anders dan een laag-bij-de-grondse huichelaar was en een nabootser, een religieuze nabootser, en uit de stad gejaagd hoorde te worden” en dat hij degene zou moeten zijn om het te doen.

222 Broeder Bosworth zei: “Broeder Branham, zou u zoiets laten gebeuren? Daag hem uit!”

223 Ik zei: “Nee meneer, ik geloof niet in redetwisten. Het Evangelie is niet gemaakt om te redetwisten; het is gemaakt om te leven.” En ik zei: “Ongeacht hoe u hem overtuigt, hij zou precies dezelfde wijze verdergaan.” Ik zei: “Hij. . . zou voor hem geen enkel verschil maken. Als God niet tot zijn hart kan spreken, hoe kan ik het dan?”

224 De volgende dag verscheen het, stond: “Het toont waar ze van gemaakt zijn,” de Houston Chronicle. Stond: “Toont waar ze

van gemaakt zijn; ze zijn bang om het op te nemen voor wat ze prediken.”

225 Oude broeder Bosworth kwam naar me toe, ver in de zeventig toen, lieflijke oude broeder, sloeg zijn arm om me heen, zei: “Broeder Branham,” hij zei: “Bedoelt u dat u dat niet gaat opnemen?”

226 Ik zei: “Nee, broeder Bosworth. Nee meneer. Ik ga het niet aan.” Ik zei: “Het zou geen nut hebben.” Ik zei: “Het veroorzaakt alleen maar ophef, wanneer we het podium verlaten.” Ik zei: “Ik houd nu een samenkomst en ik wil niet dat de zaak op die manier verscheurd wordt.” Ik zei: “Laat hem gewoon zijn gang gaan.” Ik zei: “Dat is alles; hij is gewoon aan het ratelen.” Ik zei: “We hebben ze eerder gehad, en het heeft geen zin om met ze te praten.” Ik zei: “Ze zullen meteen doorgaan en houden zich aan hun standpunt.” Ik zei: “Als ze eenmaal de kennis van de waarheid ontvangen, en ze het dan niet aannemen: de Bijbel zei dat ze de scheidingslijn hebben overschreden en dat ze nooit vergeven zullen worden in deze wereld of de wereld die komt. Ze noemen het ‘de duivel’ en ze kunnen het niet helpen. Ze zijn bezeten door een religieuze geest die de duivel is.”

227 Hoevelen weten dat dát waar is: dat een duivelse geest religieus is? Ja meneer, net zo fundamenteel als ze maar kunnen zijn. En dus, toen—dat viel niet erg goed, toen ik “fundamenteel” zei, maar dat is waar. “Hebbende een gedaante van godzaligheid en de kracht daarvan ontkenkend.” Dat is waar. Tekenen en wonderen is wat God betuigt, altijd. En Hij zei dat het in de laatste dagen hetzelfde zou zijn. En let op!

228 Oude broeder Bosworth—ik . . . hij zou met me mee gaan komen, en hij was wat vermoeid. Hij is net terug uit Japan. Hij zou hier zijn. Hij zal verdergaan om in Lubbock met mij te zijn. En dus, hij was . . . hij had een kleine, zware verkoudheid, dus kon hij niet mee op deze, en hij en zijn vrouw . . . En dus, hij . . .

229 Allen dachten dat hij op Caleb leek. Hij stond daar, hij zei: “Wel, broeder Branham,” (die zeer waardige voorkomen, weet u), hij zei: “laat mij het gaan doen;” en zei, “als u het niet wilt.”

230 Ik zei: “O, broeder Bosworth, ik—ik wil niet dat u het doet. Dat u zou gaan twisten.”

Hij zei: “Er zal niet één woord worden geredetwist.”

231 Nu, net voordat ik sluit, luister naar dit. Hij ging daarheen. Ik zei: “Als u niet zult redetwisten, goed.”

Zei: “Ik beloof geen woordenstrijd te voeren.”

232 Rond dertigduizend mensen verzamelden zich voor die gehoorzaal die avond. Broeder Wood die hier zit was daar destijds aanwezig, en zat in die gehoorzaal. En ik . . .

233 Mijn zoon zei, of . . . Mijn vrouw zei: “Je gaat toch niet naar die samenkomst?”

234 Ik zei: “Nee. Ik zou daar niet heen gaan en ze horen redetwisten. Nee meneer. Ik zou er niet heen gaan om ernaar te luisteren.”

Toen het avond werd, zei iets: “Ga daarheen.”

235 Ik nam een taxi, mijn broer, en vrouw en mijn kinderen—wij gingen daarheen. En ik was helemaal boven naar balkon dertig gegaan, heel hoog zo, en ging zitten.

236 Oude broeder Bosworth liep daar naar voren net als een oude diplomaat, weet u. Hij kopieerde enige... Hij had zeshonderd verschillende beloften uit de Bijbel, daar gekopieerd. Hij zei: “Nu, doctor Best, als u hier naar voren wil komen en één van deze beloften wil nemen en haar weerlegt door de Bijbel. Al deze beloften die in de Bijbel staan, met betrekking tot Jezus Christus die de zieken geneest in deze dag. Als u één van deze beloften kunt nemen en, aan de hand van de Bijbel, het tegenspreken, met de Bijbel, zal ik gaan zitten, u de hand schudden, en zeggen: ‘U hebt gelijk.’”

237 Hij zei: “Daar zal ik voor zorgen als ik daarboven kom!” Hij wilde het laatst zodat hij kon afgeven op broeder Bosworth, ziet u.

238 Dus broeder Bosworth zei: “Wel, broeder Best, ik zal u er één stellen, en als u mij met ‘ja’ of ‘nee’ zult antwoorden,” zei, “dan zullen we het debat nu meteen beklinken.”

En hij zei—hij zei: “Daar zal ik voor zorgen!”

Hij vroeg de gespreksleider of hij het hem kon vragen. Zei: “Ja.”

239 Hij zei: “Broeder Best, werden de verlossingsnamen van Jehova toegepast op Jezus? ‘Ja’ of ‘nee’?”

240 Dat was het dan. Dat was alles. Ik zeg u, ik voelde gewoon iets dat door me heen ging. Ik had daar zelf nooit aan gedacht, ziet u. En ik dacht: “O, tjonge, hij kan niet antwoorden! Dat bindt het vast.”

Hij zei: “Wel, doctor Best, ik ben—ik ben verontrust.”

Hij zei: “Laat dat maar aan mij over!”

241 Zei: “Ik ben verontrust dat u mijn zwakste vraag niet kunt beantwoorden.” Hij was doodbedaard en hij wist waar hij stond. Dus toen ging hij daar gewoon zitten met dat Schriftgedeelte.

Zei: “Neem uw dertig minuten; ik zal daarna antwoorden!”

242 En de oude broeder Bosworth zat daar en nam dat Schriftgedeelte en zette die man zo vast tot zijn gezicht zo rood was dat je er bijna een lucifer op had kunnen aanstrijken.

243 Hij stond op daarvandaan, kwaad, en gooide de papieren over de vloer, kwam daar naar boven en predikte een goede Campbellitische preek. Ik was Baptist; ik weet wat ze geloven. Hij had nooit... Hij predikte over de opstanding:

“Wanneer dit sterfelijke onsterfelijke aandoet,’ dan zullen we goddelijke genezing hebben.” O, my! Waarom zouden we goddelijke genezing nodig hebben nadat we onsterfelijk zijn geworden, (“wanneer dit sterfelijke onsterfelijke aandoet,” de opstanding van de doden)? Hij twijfelde zelfs aan het wonder dat Jezus op Lazarus deed; zei “dat Hij opnieuw stierf, en dat was slechts een tijdelijk iets.” Ziet u?

244 En toen hij klaar was, op die manier, zei hij: “Breng die goddelijke genezer voort en laat mij hem zien optreden!”

245 Ze hadden toen een kleine schermutseling. Broeder Bosworth zei: “Ik ben verbaasd over u, broeder Best, dat u niet één vraag beantwoordt die ik u stelde.”

246 En dus werd hij toen echt razend; hij zei: “Breng die goddelijke genezer hierheen en laat mij hem zien optreden!”

Zei: “Broeder Best, gelooft u erin dat mensen gered kunnen worden?”

Hij zei: “Tuurlijk!”

Zei: “Zou u een goddelijke redder genoemd willen worden?”

Zei: “Zeker niet!”

247 “Evenmin... Dat zou u geen goddelijke redder maken, omdat u redding van de ziel predikte.”

Hij zei: “Wel, zeker niet!”

248 Zei: “Evenmin maakt het broeder Branham een goddelijke genezer door goddelijke genezing te prediken voor het lichaam. Hij is geen goddelijke genezer; hij wijst mensen naar Jezus Christus.”

249 En, hij zei: “Breng hem hier; laat mij hem zien optreden! Laat me over een jaar naar de mensen kijken en dan zal ik u vertellen of ik het zal geloven of niet.”

250 Broeder Bosworth zei: “Broeder Best, dat klinkt als weer een geval op Golgotha: ‘Kom van het kruis af en we zullen U geloven.’” Ziet u?

251 En dus, o, toen stooft hij werkelijk op. Hij zei: “Laat mij hem zien optreden! Laat me hem zien optreden!” De gespreksleiders lieten hem gaan zitten. Hij liep daarheen, en er was een Pinksterprediker die daar stond— hij sloeg hem gewoon helemaal over het podium. En dus hielden ze hem toen tegen. (Dus broeder Bosworth zei: “Hier, hier! Nee, nee.”) Dus de gespreksleiders lieten hem plaatsnemen.

252 Raymond Richey stond op, zei: “Is dit de houding van de Zuidelijke Baptisten Conventie?” Zei: “Jullie Baptistenpredikers, heeft de Zuidelijke Baptisten Conventie deze man hierheen gestuurd, of kwam hij uit zichzelf?” Ze wilden niet antwoorden. Hij zei: “Ik vroeg het u!” Hij kende hen allemaal.

253 Ze zeiden: “Hij kwam uit zichzelf.” Want ik weet dat Baptisten ook in goddelijke genezing geloven. Dus toen zei hij: “Hij kwam uit zichzelf.”

254 Dus toen, hier is wat er toen gebeurde. Toen zei broeder Bosworth: “Ik weet dat broeder Branham in de samenkomst is; als hij wil komen en het gehoor wil laten gaan, goed dan.”

Dus Howard zei: “Blijf stil zitten!”

Ik zei: “Ik zit stil.”

255 En net op dat moment kwam er iets aan, begon rond te wervelen, en ik wist dat het de Engel des Heren was; zei: “Sta op!”

256 Ongeveer vijfhonderd mensen hielden elkaar de hand, zo, en vormden een gangpad, om naar het podium te komen.

257 Ik zei: “Vrienden, ik ben geen goddelijke genezer. Ik ben uw broeder.” Ik zei: “Broeder Best, zonder . . .” Of: “Broeder Best,” zei ik, “zonder minachting voor u, mijn broeder, helemaal niet. U hebt recht op uw overtuigingen, zo heb ik het ook.” Ik zei: “Natuurlijk ziet u dat u dat niet kon bewijzen, uw standpunt, bij broeder Bosworth. Ook kon u dat niet bij wie ook die goed belezen is in de Bijbel, die die dingen kent.” Ik zei: “En zover de mensen te genezen: ik kan ze niet genezen, broeder Best. Maar ik ben hier elke avond. Als u de Here wonderen wilt zien doen, kom dan langs. Hij doet het elke avond.”

258 En hij zei: “Ik zou graag u iemand zien genezen, en laat mij ze bekijken! U zou ze mogen hypnotiseren met uw hypnose, maar,” zei, “ik zou het graag over een jaar daarna willen zien!”

Ik zei: “Wel, u zou het recht hebben om ze te controleren, broeder Best.”

259 Hij zei: “Niemand dan jullie stelletje leeghoofdige heilige rollers geloven in zulks onzin als dat. Baptisten geloven niet in zulks onzin.”

260 Broeder Bosworth zei: “Even een ogenblik.” Zei: “Hoeveel mensen daar, in deze twee-weekse samenkomst hier, die gerespecteerd zijn bij deze fijne Baptistengerken hier in Houston, en die kunnen bewijzen dat u genezen bent door de Almachtige God terwijl broeder Branham hier is geweest?” En meer dan driehonderd stonden op. Zei: “Wat denkt u daarvan?”

261 Hij zei: “Zij zijn geen Baptisten!” Zei: “Iedereen kan van alles getuigen; dat maakt nog steeds niet dat het juist is!”

262 Zei: “Gods Woord zegt dat het juist is, en u kunt dat niet weerstaan. En de mensen zeggen dat het juist is, en u kunt dat niet wegnemen. Dus wat gaat u eraan doen?” Ziet u, zo.

263 Ik zei: “Broeder Best, ik vertel alleen wat de waarheid is. En als ik de waarheid vertel, is God verplicht achter de waarheid te staan.” Ik zei: “Als Hij niet . . . Als Hij niet achter de waarheid zal

staan, dan is Hij God niet.” En ik zei: “Ik genees geen mensen. Ik werd geboren met een—met een gave, om dingen te zien, het te zien gebeuren.” Ik zei: “Ik weet dat ik verkeerd word begrepen, maar ik kan niet meer doen dan de overtuiging van mijn hart na te komen.” Ik zei: “Ik geloof dat Jezus Christus opgestaan is uit de dood. En als de Geest die komt en visioenen toont enzovoort, als dat in twijfel wordt getrokken, kom dan langs om het te ondervinden.” Ik zei: “Dat is alles.” Maar ik zei: “Maar, wat mijzelf betreft: ik kan niets doen uit mezelf.” En ik zei: “Als ik de waarheid vertel, is God aan mij verplicht om getuigenis af te leggen dat het de waarheid is.”

²⁶⁴ En rond die tijd ging iets van: “Voeoeoesj!” Hier kwam Hij, en kwam regelrecht naar beneden. En de Amerikaanse fotografenvereniging, de Douglas Studios in Houston, Texas, die de grote camera daar opgesteld hadden (het is hen verboden foto's te nemen), namen de foto.

²⁶⁵ Toen ze daar waren om foto's te maken van meneer Best, en hij—hij zei, voordat ik erheen ging, zei hij: “Wacht eens even! Ik heb hier zes glansfoto's die hier komen!” Hij zei: “Hier, neem nu mijn foto!” En hij stak zijn vinger in de neus van die oude heilige man, zo, zei: “Neem nu mijn foto!” En ze namen het. Toen balde hij zijn vuist en stak hem omhoog, zei: “Neem nu mijn foto!” En ze namen hem zo. Toen deed hij zo, om te poseren voor zijn foto. Hij zei: “U zult dit in mijn tijdschrift zien!” op die manier.

²⁶⁶ Broeder Bosworth stond daar en zei nooit iets. Toen namen ze gewoon de foto van dit.

²⁶⁷ Op weg naar huis die avond (een Katholieke jongen nam hem), hij zei tegen deze andere jongen, hij zei: “Wat denk jij daarover?”

²⁶⁸ Hij zei: “Ik weet dat ik hem bekritiseerde. Dat dat kropgezwel die vrouw haar keel verliet—ik zei dat hij haar hypnotiseerde.” Zei: “Ik zou me daarin vergist kunnen hebben.”

Zei: “Wat denk je over die foto?”

“Ik weet het niet.”

²⁶⁹ Ze stopten hem in het zuur. Hier is zijn foto—u kunt het hem vragen als u dat wilt. Ze gingen naar huis—hij zat daar en rookte een sigaret. Ging naar binnen en trok er één uit, van broeder Bosworth: hij was negatief. Hij trok er twee, drie, vier, vijf, zes uit, en elke ervan was blanco. God zou het niet toestaan, de foto van Zijn geheiligde oude man die daar stond met die huichelaar, met zijn neus, of hand, vuist onder zijn neus zo schuddend. Hij wou het niet toestaan.

²⁷⁰ Ze haalden de volgende eruit, en hier was het. De man kreeg een hartaanval, zeiden ze, die avond.

²⁷¹ En ze stuurden dit negatief naar Washington DC. Het kreeg copyright, werd teruggestuurd.

272 En George J. Lacy, het hoofd van de FBI op gebied van vingerafdrukken en documenten enzovoorts, één van de beste die er is in de hele wereld, werd daarheen gebracht en bleef er twee dagen mee bezig om camera's, lampen, al het andere te testen. En toen we die middag kwamen, zei hij: "Eerwaarde Branham, ik ben ook een criticus van u geweest." Hij zei: "En ik zei dat het psychologie was; iemand die zei dat ze die Lichten hadden gezien en dergelijke." En zei: "Weet u, de oude huichelaar zei vroeger dat," (hij bedoelde de ongelovige) "'die beelden rond, die stralenkrans rond Christus, rond de heiligen,' hij zei: 'dat dat gewoon simpelweg psychologie was.'" Maar zei: "Eerwaarde Branham, het mechanische oog van deze camera zal geen psychologie nemen! Het Licht trof de lens, of trof het negatief, en daar was het." En hij zei. . .

273 Ik heb het hen ter beschikking gesteld. Hij zei: "O meneer, weet u wat dat waard is?"

En ik zei: "Niet voor mij, broeder, niet voor mij." En dus, hij zei. . .

274 "Natuurlijk zal het nooit van kracht worden terwijl u leeft, maar op een dag, als de beschaving verder gaat en het Christendom blijft, zal er iets gebeuren over dit."

275 Dus vrienden, vanavond, als dit onze laatste ontmoeting op deze aarde is— u en ik hebben gezeten in de tegenwoordigheid van de Almachtige God. Mijn getuigenis is waar. Vele, vele dingen—er zouden boekdelen voor nodig zijn om het te schrijven, maar ik wil dat u het weet.

276 Hoevelen hierbinnen, die werkelijk, zonder de foto, hebben het Licht Zelf erbij zien staan waar ik heb gepredikt? Steek uw handen op, over heel het gebouw, ieder die het ooit heeft gezien. Ziet u, ongeveer acht of tien handen die hier zitten.

277 U zegt: "Zouden—zouden zij het kunnen zien en ik het niet zien?" Jazeker.

278 Die—die Ster die de wijzen volgden, ging over elke sterrenwacht. Niemand zag het behalve zij. Zij waren de enigen die het zagen.

279 Elia stond daar te kijken naar al die vurige wagens, en al het andere. En Gehazi keek rond—hij kon ze nergens zien. God zei: "Open zijn ogen, zodat hij kan zien." En toen zag hij ze, ziet u. Maar, hij was een goede jongen, stond daar en keek rond, maar hij kon het niet zien. Zeker. Het is aan sommigen gegeven om te zien en sommigen om het niet te zien. En dat is waar.

280 Maar nu, u die het nooit hebt gezien, het nooit hebt gezien, en u die het wel hebt gezien, met uw natuurlijk oog, en nooit de foto hebt gezien, toch hebben degenen die de foto zien een groter bewijs dan u die het met uw natuurlijke oog hebt gezien. Want u, met uw natuurlijke oog, zou zich kunnen hebben vergist; het zou

een gezichtsbedrog hebben kunnen zijn. Is dat waar? Maar dát is geen gezichtsbedrog; dat is de waarheid, waar wetenschappelijk onderzoek bewijst dat het de waarheid is. Dus de Here Jezus heeft dit gedaan.

“Wat denkt u dat het dan is,” zegt u, “broeder Branham?”

²⁸¹ Ik geloof dat het dezelfde Vuurkolom is die de kinderen Israëls van Egypte naar Palestina leidde. Ik geloof dat het dezelfde Engel des Lichts is die in de—in de gevangenis kwam en binnenkwam bij de Heilige Petrus en hem aanraakte en naar voren ging en de deur opende, en hem erbuiten zette, in het licht. En ik geloof dat het Jezus Christus is dezelfde gisteren, vandaag en voor immer. Amen! Hij is dezelfde Jezus vandaag die Hij gisteren was. Hij zal voor altijd dezelfde Jezus zijn.

²⁸² En terwijl ik erover spreek, is datzelfde Licht, dat op die foto staat, op . . . staat nog geen zestig centimeter van waar ik nu sta. Dat is waar. Ik kan het niet zien met mijn—mijn ogen, maar ik weet dat het hier staat. Ik weet dat het zich nu binnen in mij vestigt. O! Als u alleen maar het verschil kon weten, van wanneer de kracht van de Almachtige God beslag neemt en hoe dingen er anders uitzien!

²⁸³ Dat is een uitdaging, aan iedereen. Ik was niet van plan om voor zieke mensen te bidden; ik was van plan een toewijding te doen. Maar het visioen hangt boven de mensen. Hm-hm. God weet het. Ik ga geen gebedsrij oproepen; ik ga u gewoon daar laten zitten. Hoevelen van u mensen hebben geen gebedskaart? Laat ons uw hand zien: iemand die geen gebedskaart heeft—geen gebedskaart heeft.

²⁸⁴ Kleurling-dame die hier zit, ik zie dat u uw handen omhoog had. Klopt dat? Ga gewoon opstaan zodat ik u er even een ogenblik uit kan halen. Ik weet niet wat de Heilige Geest zal zeggen, maar u kijkt me ontzettend eerlijk aan. U hebt geen gebedskaart? Als de Almachtige God mij zou openbaren wat uw probleem is. . . Ik doe dit gewoon voor een begin, gewoon om te beginnen. Geloof u dat ik. . . U weet dat er niets is. . . er is niet één goed ding aan mij. Als u een getrouwde vrouw bent, ben ik niet meer dan uw man. Ik ben maar een mens. Maar Jezus Christus is de Zoon van God; en Hij zond Zijn Geest om deze dingen te betuigen.

²⁸⁵ Als God mij zal vertellen wat er met u aan de hand is (en u weet dat er helemaal geen manier bestaat om contact met u te hebben), wilt u dan geloven, met heel uw hart? [De zuster spreekt tot broeder Branham—Red.] God zegene u. Dan heeft uw hoge bloeddruk u verlaten. Dat is wat u had. Was dat niet zo? Ga dan zitten.

²⁸⁶ Geloof u dat maar één keer! Ik daag ieder uit om het te geloven.

287 Kijk hier, laat me u iets vertellen. Martha, toen ze naar de Here Jezus kwam. Die gave zou nooit gewerkt hebben. . . Nadat de Vader Hem reeds had getoond wat Hij zou gaan doen. Het zou nooit hebben gewerkt. Maar ze zei: “Here, ik . . . Als Gij hier zou zijn geweest, zou mijn broer niet zijn gestorven.” Zei: “Maar ik weet dat zelfs nu, wat U God ook vraagt, dat God het aan U zal geven.”

288 Hij zei: “Ik ben de Opstanding en het Leven; hij die in Mij gelooft, al ware hij gestorven, toch zal hij leven. En wie er ook leeft en in Mij gelooft zal nimmer sterven. Gelooft gij dit?”

289 Luister naar wat ze zei. Ze zei: “Ja, Here. Ik geloof dat alles wat U hebt gezegd de waarheid is. Ik geloof dat U de Zoon van God bent die in de wereld zou komen.” Dat is haar benadering: nederig.

U voelt zich anders, nietwaar, dame? Ja. Dat is zo.

290 Kleine dame die daar zit, daar naast u, ook; lijdt aan reuma en een vrouwenkwaal. Is dat niet zo, dame? Sta even een ogenblik op, de kleine dame met de rode jurk aan. U was zo dichtbij, het visioen is naar ú gekomen. Reuma, vrouwenkwaal. Is dat waar? En hier is iets in uw leven (u hebt een—hebt een goede oprechte blik op u), u hebt veel zorgen in uw leven, een heleboel problemen. En die problemen gaan over uw geliefde; het is uw man. Hij is een dronkaard. Hij wil niet naar de kerk gaan. Als dat waar is, steek uw hand op. God zegene u, dame. Ga nu naar huis en ontvang uw zegen. U bent genezen; het wordt licht om u heen.

291 De man die daar vlak naast hem zit. U, meneer, gelooft u? [De broeder zegt: “Ja.”—Red.] Met heel uw hart? [“Ja meneer.”] U bent één van uw zintuigen kwijt. Dat is het zintuig van ruiken. Klopt dat? Als dat zo is, wuif dan met uw hand. [“Dat is juist.”] Breng uw hand naar uw mond, zo, zeg: “Here Jezus, ik geloof U met heel mijn hart.” [“Here Jezus, ik geloof U met heel mijn hart.”] God zegene u. Ga nu. U zult uw genezing ontvangen.

292 Heb geloof in God! Wat denken jullie daar allemaal over, daar achterin? Gelooft u? Wees eerbiedig!

293 Er is een dame die daar helemaal achteraan in de hoek zit. Ik zie dat Licht boven haar hangen. Dat is de enige manier hoe ik kan zeggen wat ermee is; dat Licht hangt. *Dit* Licht hierzo hangt boven de dame. Misschien even over een ogenblik, als ik kan zien wat het is. Het zal doorbreken. . . De dame lijdt aan een—aan een hartkwaal. Ze kijkt me recht aan.

294 En haar man zit naast haar. En haar man heeft een of andere ziekte; hij is net ziek geweest, onwel, ziek. Is dat niet zo, meneer? Steek uw handen omhoog als dat waar is. Dat is juist, u, dame, met dat sjaaltje daar. De meneer, nietwaar? Bent u niet gewoon wat onwel geweest vandaag? U bent van streek in uw maag, de man. Dat is juist.

²⁹⁵ Geloof u allen met heel uw hart, u allebei? Aanvaardt u het? Meneer, ik zeg u, u ook, ik zie u, met uw hand omhoog—de gewoonte om te roken. Stop met dat te doen. U rookt sigaren; u zou dat niet moeten doen, 't maakt u ziek. Klopt dat niet? Zo ja, wuif dan zo met uw hand. Dat is wat u van streek maakt. Het werkt slecht op uw zenuwen. Gooi dat smerige ding weg en doe het niet meer en u zult eroverheen komen en in orde zijn, en de hartkwaal van uw vrouw zal haar verlaten. Geloof u dat? Is dat niet juist? Ik kan u vanuit hier niet zien, en u weet dat, maar u hebt sigaren bij u aan de binnen- . . . , in uw voorzakje, aan de voorkant. Dat is juist. Leg de dingen eruit en leg uw hand op uw vrouw, zeg God dat u klaar bent met dat soort troep, en u zult gezond naar huis gaan, u en uw vrouw zullen gezond worden. Gezegd zij de Naam van de Here Jezus!

Geloof u met heel uw hart?

²⁹⁶ Deze kleine dame die hier naar mij zit te kijken. U op de . . . daar op de voorste rij hier, die hier zo zit. Een kleine dame met een . . . die me aankijkt, en daar zit. U hebt geen . . . Hebt u een gebedskaart, dame, hierzo? U hebt geen gebedskaart? Geloof u met heel uw hart? Geloof u dat Jezus Christus u gezond kan maken?

²⁹⁷ Wat denkt u ervan, u die naast haar zit? Hebt u een gebedskaart, dame? Nee? U wilt ook gezond worden? Zou u niet graag opnieuw willen gaan eten zoals u vroeger deed, de maagkwaal voorbij willen hebben? Geloof u dat Jezus u nu geneest? Sta op als u gelooft dat Jezus Christus u genezen heeft. U had een zwerende maag, nietwaar? Het werd veroorzaakt door een nervositeitstoestand. U bent al een lange tijd nerveus geweest. Vooral zuren en dergelijke, of ik bedoel dat het zuur creëert en gevoelige tanden geeft wanneer u uw voedsel terug opbraakt in uw mond. Dat is de waarheid. Ja meneer. Het is een maagzweer; het lag op de bodem van uw maag. Het brandt soms na het eten van vooral toast met boter erop. Klopt dat? Ik lees uw gedachten niet, maar de Heilige Geest is onfeilbaar. U bent nu genezen. Ga naar huis, wees gezond.

²⁹⁸ Wat met u, aan deze kant? Sommigen van u daarginds zonder gebedskaart, steek uw hand op. Iemand zonder gebedskaarten. Goed, wees eerbiedig; geloof met heel uw hart. Wat met boven op het balkon? Heb geloof in God.

²⁹⁹ Ik kan dit niet vanuit mijzelf doen, het is alleen Zijn soevereine genade. Geloof u? Ik kan alleen zeggen zoals Hij het mij toont. Als uw geloof . . . Ik zeg dat om uw geloof te schudden, en dan te zien welke kant Hij mij heen zal leiden. Besefte u dat dit—dit niet uw broeder is? U staat in Zijn tegenwoordigheid. Ik ben het niet die dit doet; het is uw geloof dat het bedient. Ík kan het niet bedienen. Het is úw geloof dat het doet. Ik heb geen manier om het te bedienen. Even een ogenblik.

³⁰⁰ In deze hoek, ik zie een kleurling-man daar zitten, wat ouder, met een bril op. Hebt u een gebedskaart, meneer? Ga even een ogenblik staan. Gelooft u dat ik Gods dienstknecht ben, met heel uw hart? U denkt aan iemand anders, nietwaar? Als dat klopt, wuif dan met uw hand. Niet omdat ik het ben, uw broeder. Nu, u hebt geen gebedskaart. Er zou ook geen manier zijn dat u ooit in de rij zou komen, omdat u geen gebedskaart hebt. Nu, als iemand van u gebedskaarten heeft, ga niet—ga niet—ga niet opstaan, ziet u, want u zult een gelegenheid hebben om in de rij te komen.

³⁰¹ Maar ik zie dat Licht gewoon boven hem hangen. Het is nog niet doorgebroken tot een visioen. Ik kan u niet genezen, broeder, dat kan ik niet. Alleen God kan dat doen. Maar u . . . uw . . . u hebt geloof. U gelooft. En er is enige—iets dat het veroorzaakt heeft op de een of andere manier.

³⁰² Als de Almachtige God deze man zal vertellen wat zijn probleem is, zal de rest van u uw genezing ontvangen? Daar is een man die precies, die tien, vijftien meter bij mij vandaan staat; ik heb hem nog nooit in mijn leven gezien. Hij is gewoon een man die daar staat. Als de Almachtige God zal openbaren wat er aan de hand is met die man, zou ieder van u hier zo uit moeten lopen als een gezond persoon. Wat meer kan God doen? Is dat juist?

³⁰³ Meneer, er is niets met u aan de hand. U bent zwak; moet 's nachts af en toe opstaan, prostaat enzovoort, maar dat is niet wat uw probleem is. Uw probleem heeft betrekking op uw jongen. En uw jongen zit in een soort staatsgesticht, en hij heeft een dubbele persoonlijkheid. Klopt dat? Wuif met uw hand als dat klopt. Dat klopt precies.

³⁰⁴ Hoevelen geloven nu dat Jezus Christus, de Zoon van God, hier staat? Laten we staan en lofprijzing aanbieden en onze genezing ontvangen.

³⁰⁵ Almachtige God, Auteur des Levens, Gever van elke goede gave, U bent hier, dezelfde Here Jezus Christus, dezelfde gisteren, heden en voor immer.

³⁰⁶ En Satan, je hebt deze mensen lang genoeg overbluft, kom uit van hen! Ik bezweer je bij de levende God Wiens tegenwoordigheid hier nu is in de vorm van een Vuurkolom: verlaat deze mensen! En kom uit van hen, in de Naam van Jezus Christus!

³⁰⁷ Ieder van u, hef uw handen op en prijs God en ontvang uw genezing, iedereen.

55-0117 Hoe De Engel Tot Mij Kwam En Zijn Opdracht
Lane Tech High School
Chicago, Illinois Verenigde Staten

DUTCH

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org